

GLASILO UČENCEV OŠ MARKOVCI

MARKEC

junij 2014 www.os-markovci.net

POPESTRIMO ŠOLO 10

LETO IZJEMNIH DOSEŽKOV NAŠIH UČENCEV

1 X DRŽAVNA PRVAKINJA

2 X ZLATO PRIZNANJE

19 X SREBRNO PRIZNANJE

3. MESTO NA DRŽAVNEM TEKMOVANJU V ATLETIKI

2. MESTO V ČETRFINALU

DRŽAVNEGA TEKMOVANJA V ODBOJKI

NAGRADA MARKEC 2014

PREDSTAVITEV NOMINIRANCEV

IN INTERVJU Z DOBITNICO NAGRADE

KATARINA TEMENT

ŠOLSKO LETO 2013/2014

K O L U M N A

ŽIVLJENJE

Najprej se hočeš nočeš, rodiš
in tako mir v hiši napodiš.
In že postaneš prikupen otrok,
ki vsake tri ure hoče mlečni obrok.

Nato postane prvi pomemben korak
pravi predšolski vrteški zrak.
Pri šestih pride ti novica,
da te že čaka šolska veselica.

Prvi razred je le igranje,
a kaj ko vsi naslednji pravo so garanje.
Potem pa se učiti nočeš,
le s prijatelji zabavati se hočeš.

Misliš samo še na računalnik,
zato ne veš, kaj je vprašalnik.
Ko pa šole in študija je konec,
te čaka naslednji življenjski lonec.

TJAŠA LEŠNIK, 8. B

MARKEC - GLASILO UČENCEV OŠ MARKOVCI

Pri nastajanju glasila so sodelovali:

- Larisa Kumer, 8.a
- Mateja Horvat, 8.a
- Tjaša Lešnik, 8. b
- Eva Mlinarič, 8.b
- Jasna Lah, 8.a
- Eva Vajda, 8.a
- Šana Zagoršek, 6.a

Pomagali so nam tudi:

- učenci izbirnega predmeta
ŠOLSKO NOVINARSTVO
pod vodstvom mentorice Doroteje
Kostanjevec
- ter učiteljici Vida Vajda in Irena
Muršec.

Iskrena hvala.

Grafično oblikovanje:
Gregor ZMAZEK

Mentorica:
Aleksandra Čeh

Fotografije:
arhiv OŠ Markovci

Naklada: 400 izvodov
Markovci, junij 2014

MARKEC

junij 2014 www.os-markovci.net 10

DRAGA BRALKA, DRAGI BRALEC

Pred vami je časopis naše osnovne šole Markec. Ta časopis je nastajal v okviru projekta Popestrimo šolo celo šolsko leto 2013/2014. Pridno smo pisali članke o naših tehniških, kulturnih in športnih dnevih ter dodali tudi nekaj čisto svojih člankov, ki se večinoma nanašajo na nas, mlade.

Pri delu smo se zelo zabavali in se naučili delati v skupini. Upam, da boste ob prebiranju naših člankov uživali in izvedeli kaj novega. Časopisa, ki ga držite v rokah, ne krasijo le fotografije, temveč tudi intervjuji in pomembni dogodki, ki so se zgodili na naši šoli.

Prisrčen pozdrav in veliko užitkov ob prebiranju Markeca!

PRVEGA DNE NE POZABIŠ!

Prvi šolski dan je za vsakega otroka poseben praznik, zato si starši na ta dan vzemimo čas. Pospremimo svojega otroka v šolo in poskrbimo, da jim bo ta dan ostal v lepem spominu.

Na ta dan jih v šoli čaka prav poseben sprejem. Ogledajo si na primer krajšo predstavo, kjer jim na šaljiv način učitelji posredujejo sporočilo, ki je povezano z vrednotami na šoli. Razredne učiteljice jih lepo pozdravijo v razredu, se predstavijo in jih razveselijo z darilci, ki so na šolah postala že kar tradicionalna. Na OŠ Markovci dobijo tulec sladkarij in plišastega švigazajčka. Sledi pa še sladka pogostitev. V tem šolskem letu sta za 39 prvošolčkov lepo poskrbeli učiteljici razrednega pouka Brigita Horvat in Janja Hunjet.

Prvi obisk šole ne traja dolgo, je pa otrok kljub temu prežet s spomini.

Prvošolčki in njihovi spomini na prvi šolski dan:

Spominjam se slikanja pri levu. *Eva Zemljarič, 1. a*

Jaz se spominim medvedkov, ki smo jih pobarvali in glasbene pravljice. *Ana Vugrinec, 1. a*

Mmmmm čokoladna torta je bila dobra. *Sara Jevšenak, 1. a*

Narisati smo morali sami sebe. *Teja Slanič, 1. a*

Dobili smo tulec. V njem pa so bile: rutica, sladkarije, deklice smo dobile figurico Lili, fantje pa Bineta. *Tia Pintarič, 1. b*

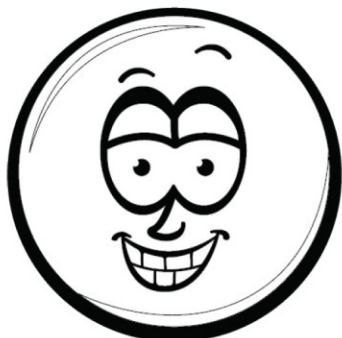
Učiteljica nam je pokazala razred, kjer smo dobili darilo. Zapeli smo pesmico

» Glejte, glejte vlakec... « *Tjaša Pfeifer, 1. b*

Ali ste vedeli, da se spleča biti srečen? Dobro ste prebrali: spleča se biti srečen; ljudje, polni veselja živijo bolj polno življenje. Občutek sreče v vsakdanjem življenju pomaga varovati telo pred boleznimi ter tako podaljšuje življenje. Raziskovalci so odkrili, da občutek sreče na splošno izboljšuje telesne funkcije.

Sreče se lahko nalezemo od okolice. Osebe, ki so obkrožene s srečnimi posamezniki, imajo večji potencial, da bodo srečne v prihodnosti. Poglejte okoli sebe! Če vas obkrožajo veseli ljudje, polni optimizma, se tudi vi »nalezete« njihove dobre volje, se smejite in se počutite srečne. Enako velja tudi obratno. Če vas obkroža prijatelj, ki se venomer pri- tožuje in godrnja, postanete tudi sami zagrenjeni.

Tudi takrat, ko vas nekaj teži in ste obremenjeni, se nasmehnite. Posk- usite sprostiti obraz in oblikujte droben smehljaj, občutite mišice, ki pomikajo koticke ust navzgor. Kmalu boste ugotovili, da je nemogoče istočasno vzdrževati slabo voljo in sijoč smehljaj na obrazu.

Ste vedeli, da se sreča vselej začne znotraj nas samih, šele nato zažari navzven? Če ste nenehno preobremenjeni z negativnimi last- nostmi, se pri priči ustavite. Ta trenutek prekinite negativni monolog in usmerite svojo pozornost na pozitivne plati življenja. Vaja dela mojstra! Zato se nasmejmo sebi, tako bodo naši možgani to uvideli in se bo v našem telesu sprostil hormon sreče. Dokazano. Preizkusite zdaj!!!!

Tudi malenkosti štejejo. Kaj lahko naredite že danes za mali košček osebnega raja?

Vem, da smo danes obremenjeni z vsemi obveznostmi, ki jih imamo in smo nenehno pod stresom. Rada bi delila z vami odlomek iz knjige W.L. Larneda: » OČKA JE NA TO POZABIL! «

» Poslušaj moj sinko, kaj ti govorim, medtem ko ti spiš in stiskaš ročice ob obrazu, vlažni plavi lasje pa se ti svetijo na čelu. Sam sem se v temi prikradel v tvojo sobo.

Pred nekaj minutami me je ob branju časopisa zapekla vest in zdaj kot krivec stojim ob tvojem vzglavju. Dragi sinko: » Tole ti želim reči: Ves dan sem nad tabo samo sitnari. Ko si se zjutraj oblačil, sem se zadržal nate, ker si se z vlažno krpo samo dotaknil lica. Oštel sem te tudi, ker si nisi očistil čevljev in jezno sem revsknil, ko ti je neka igrača padla na tla. Tudi pri zajtrku ti nisem dal miru. Očital sem ti, da ne znaš jesti, da držiš komolce na mizi in da si maslo mažeš preveč na debelo na kruh. In ko sem odhajal od doma, si mi pomahal v slovo in zaklical: » Na svidenje, očka!« Jaz pa sem samo zagodrnjal: » Drži se bolj pokonci!« In popoldne se je vse to nadaljevalo. Ko sem te prihajajoč domov zagledal pri igri s prijatelji, sem te v pričo njih ozmerjal, ker si si nekje nataknil nogavico in jo raztrgal: »Nogavice so vendar drage! Če bi jih sam kupoval, bi bolj pazil nanje!«

In ko sem bral v sobi, si plaho vstopil in se ozrl name z žalostnim pogledom: Mene je to zmotilo pri branju: »Kaj spet hočeš?« Ti nisi nič odgovoril, pač pa si me objel in poljubil z vso ljubeznijo, ki jo je Bog položil v tvoje naročje.

Potem si stekel proč in slišal sem tvoje lahke korake po stopnicah navzdol.

Ko si stekel proč, mi je časopis zdrsnil iz rok in mučen občutek mi je stisnil srce. Le kaj je navada naredila iz mene.

Stalno iščem nekakšne tvoje napake in ti delim očitke, ne da bi pomis-

lil, da si še otrok. Ne smeš misliti, da te nimam rad, toda preveč sem zahteval od tvoje mladosti. Merilo primerno zame odraslega, sem prenašal tudi nate.

In vendar je toliko dobrega, lepega, iskrenega v tvojem značaju. Tvoje srce je široko kot jutranja zarja nad hribi. To si dokazal zvečer, ko si me objel okoli vratu in mi voščil lahko noč. Sin moj, sedaj, ko sem v temi prišel k tvoji postelji, ti obljubljam, da ti bom vračal ljubezen.

Vem, da ti tega ne bi razumel, če bi ti spregovoril jutri zjutraj, toda od jutri dalje ti bom res pravi očka. Postala bova prijatelja in delila veselje, žalost in smeh. Ugriznil se bom v jezik, če bi mi nepotrpežljiv besede še kdaj prišle na ustnice. Stalno si bom v mislih ponavljal: » Samo otrok, še otrok!«

Nemara sem v tebi že videl odraslega človeka, a zdaj moj sinko, ko te gledam, kako ležiš v postelji, zviti pod odejo kot majhen in žalosten kupček se zavedam - kako majhen si še. Še včeraj si ležal v maminem naročju, z glavo ob njenih prsih.

Preveč sem zahteval od tebe. Vse preveč!!!

Zato dragi moji IMEJTE SE RADI IN BODITE POTRPEŽLJIVI! NAS- MEJTE SE DRUG DRUGEMU!

Učiteljica Aleksandra Čeh

»Če želiš biti srečen, bodi.« (Lev Tolstoj)

SREČA JE....

... ko pridejo vsi k nam na obisk in smo skupaj.
Kaja Kumer, 2. a	... da lahko v soboto dolgo spim.
Šana Zagoršek, 6. a
... ko najdeš evro na tleh. Srečo lahko dobiš, če najdeš štiripere-
no deteljico.
Sonja Meško, 3. b	... ko lahko prosto jaham na konju.
Lara Kostanjevec, 6. a
... zdravje, denar, učenje in svoboda.
Marko Bezjak, 4. b	... občutek toplote in ljubezni v srcu.
Larisa, 6. a
... ljubezen, ki za vedno ostane.
Miha Pfeifer, 4. a	... ko brata premagam v nogometu.
Niko Kostanjevec, 6. a
... ko greš na morje.
Maša Fras, 3. a	... ko sem na morju.
Kaja Črešnik, 6. a
... ko nekje zmagaš.
Noelle Vilčnik, 3. a	... ko dobim dobro oceno in ko dam na tekmi gol.
Daša Horvat, 6. a

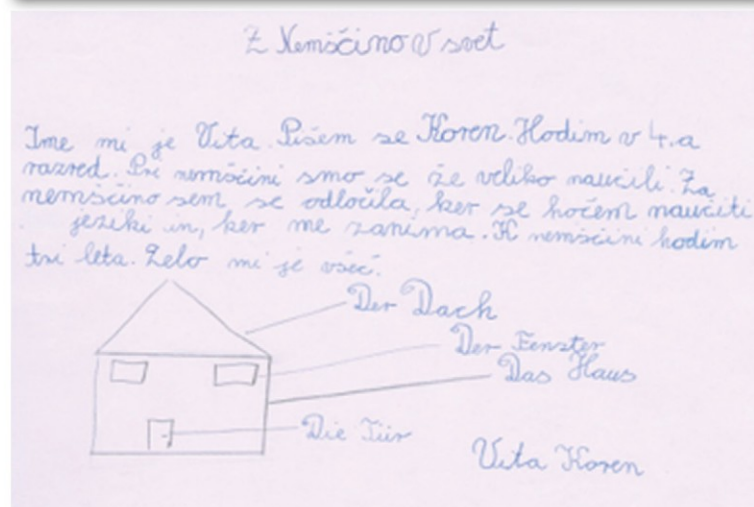

POPESTRIMO ŠOLO

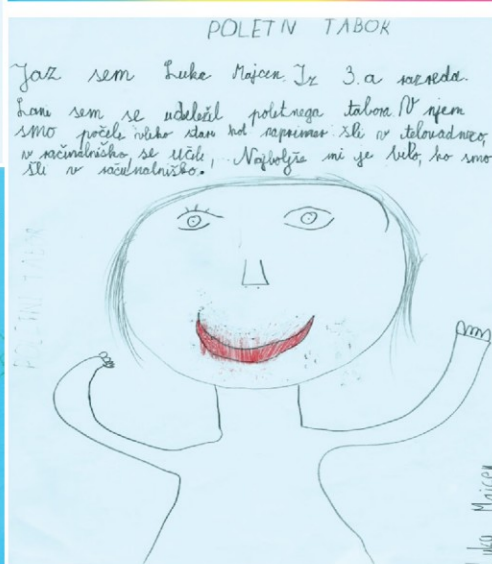
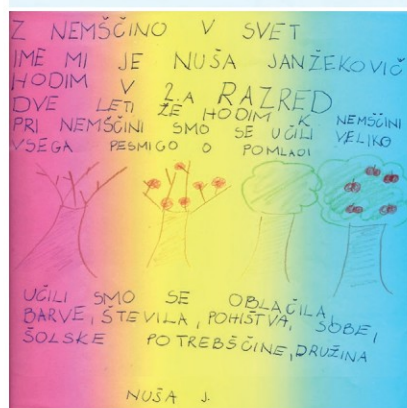
S 1. 11. 2012 je naša šola vstopila v projekt »Pop-estrimo šolo«. Ta projekt učencem po vsej Sloveniji ponuja različne aktivnosti in dejavnosti. Projekt omogoča vsem učencem aktivno, ustvarjalno in zabavno preživljanje prostega časa. Aktivnosti, ki so brezplačne, potekajo med tednom, vikendi in tudi med počitnicami v okviru dejavnosti Aktivne počitnice. O tem projektu smo povprašali tudi naše učence in učiteljico Aleksandro Čeh.

Učiteljica Aleksandra, kaj sploh je ta projekt?

Za ta projekt sem izvedela slučajno, se nanj prijavila in pripravila program. Čez nekaj časa sem izvedela pozitivno novico, da so izbrali našo šolo in se tako lotili dela. Projekt organizira Javni sklad RS za razvoj kadrov in štipendije v namen, da se otrok lahko pokaže pri zunajšolskih dejavnostih, ki so brezplačne. Z njimi otrok goji socialne vezi, si širi obzorja in se celostno razvija. Na ta način se socialne razlike med otroci ne povečujejo. Saj ni pravično, da se tudi otrok srečuje s posledicami gospodarske krize in da je prikrajšan za aktivno preživljanje prostega časa. Otroci naj imajo svojo mladost, svojo igro, kjer razvijajo svoje kompetence na večih področjih, razvijajo svojo osebnost, svojo samozavest. Otroci naj bodo srečni.

Kaj menijo o POŠ-u učenci I. triade?

Učenci II. triade:

Rene Kosi Fras, 6. a: Obiskujem nogomet. Všeč mi je učitelj, všeč mi je, ker igramo popoldan po šoli. Všeč mi, ker se družim s prijatelji.
Anže Prelog, 6. a: Obiskujem nogomet in košarko. Rad imam šport. Posebej mi je všeč, ker se aktivnosti odvijajo tudi med počitnicami.
Nejc Bezjak, 6. a: Tudi jaz rad hodim na nogomet. Tako sem lahko tudi med počitnicami aktiven in si s POŠ-em popestrim dan.

Učenci III. triade:

Timotej Zemljarič, 8. b: Udeležil sem se večih aktivnosti POŠ-a: košarka, nogomet, The show must go on, atletika, zdrav način življenja. Rad sem telesno aktiven, rad športam in všeč mi je, da vse poteka po pouku, med vikendi. Tudi med počitnicami so bile razne aktivnosti, tako da mi ni bilo dolgčas. Všeč mi je bil tudi izlet v Mežico, kjer sem spoznal osnove golf disca in se pri tem zelo zabaval.

Larisa Cartl, 8. b: Sama sem zelo športno aktivna, zato sem se tudi vključila v košarko, zdrav način življenja, kjer so mi bili najbolj všeč elementi akrobatike in gimnastike.

Lucija Vrbančič, 8. b: V prejšnjih letih sem sodelovala pri aktivnosti The show must go on, kje smo uprizorili razne lutkovne igrice za naše najmlajše. Letos obiskujem tudi košarko, kjer včasih premagam tudi fante. To mi je v veselje.

POPESTRIMO DAN

V sklopu tega projekta se je 20 učencev iz naše šole udeležilo tudi izleta "Popestrimo šolo". Ogledali smo si rudnik v Mežici, kasneje pa smo imeli dejavnosti na CŠOD Peca.

IZLET V MEŽICO

V petek, 4. 4. 2014, smo se učenci, ki smo sodelovali pri projektu "Popestrimo šolo", odpravili na izlet.

Skupaj z učiteljema: Gregorjem Beraničem in Aleksandro Čeh ter z OŠ Miklavž pri Ormožu smo se ob 7:30 odpeljali proti Mežici. Pot je bila dolga, a mi smo si jo popestrili. Na avtobusu smo se spoznavali z učenci iz OŠ Miklavž ter poslušali glasbo, se pogovarjali in smejali. Nekaj učencem je bilo tudi slabo, a vsem je bilo bolje potem, ko smo se ustavili na bencinski črpaliki.

Najprej smo se odpeljali do rudnika Mežica, kjer smo imeli malico. Potem smo se preoblekli v "rudarje" in se razdelili v skupine po osem. V vsak vagonček je šla ena skupina. Med vožnjo z vagončkom v rudnik nas je bilo malo strah, vlak je zelo ropotal in zdelo se nam je, da se vozimo s hitrostjo 100 km/h. V našem vagončku smo strah premagali s petjem različnih pesmi. Ko smo prispeli, smo izstopili iz vagončkov in šli na potep po rudniku. Bilo je prašnato, pa vendar zanimivo. Dobro vzdušje smo si pričarali tudi z raznimi šalami. Na koncu smo se spet odpeljali z vagončki ven iz rudnika, ampak tokrat nas je bilo manj strah.

Ko smo prispeli iz rudnika, smo sneli rudarska oblačila in se z avtobusom popeljali do CŠOD Peca, kjer nas je čakalo kosilo. Po kosilu smo dobili majice "Popestrimo šolo", ter se razdelili na dve skupini. Mla-

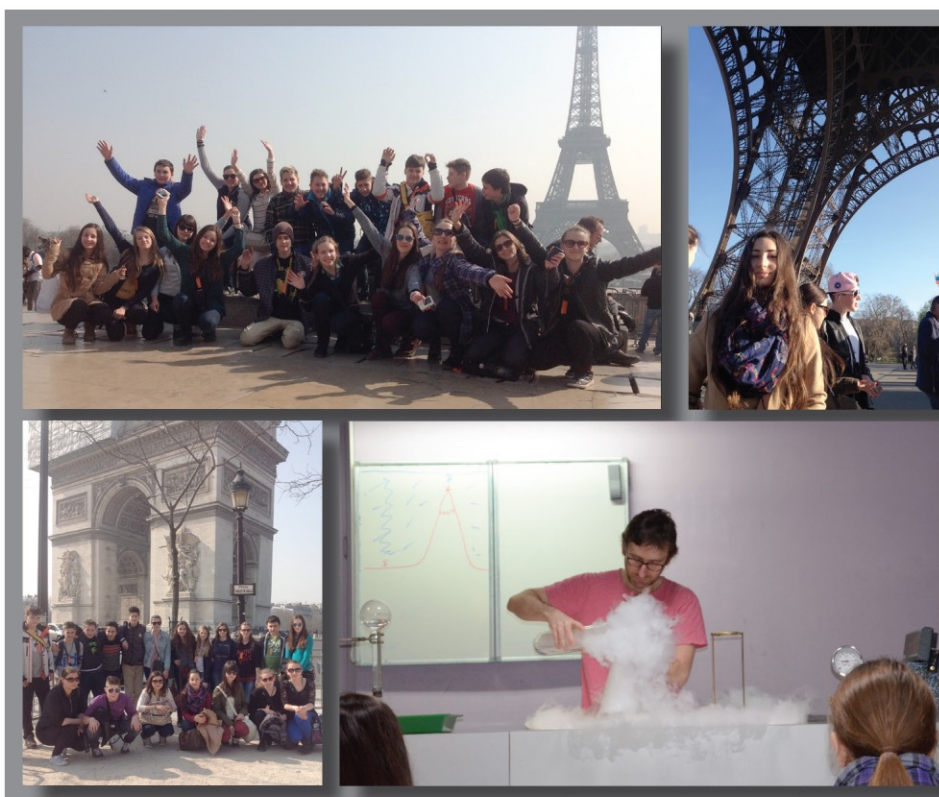
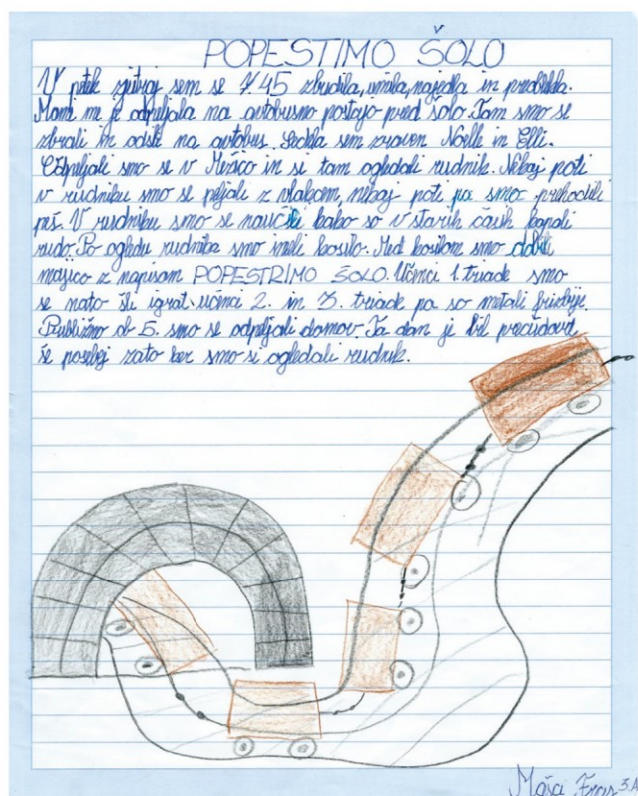
jši so šli na potep po gozdu, starejši pa smo se preizkusili v disc-golfu.

Najprej nas je tamkajšnji trener naučil osnov disc-golfa, kasneje pa smo šli na pravo igrišče disc-golfa. Skupina osmih razredov je bila skupaj z učiteljico Aleksandro in skupaj smo se ogromno presmejali in se zelo zabavali.

Na koncu igrišča nas je že čakal naš avtobus in morali smo se posloviti od delavcev CŠOD Peca. Na avtobusu smo dobili še darila: denarnico "PŠ", vrečko "PŠ" in kazalo za knjige "PŠ". Izlet je bil sprva malo dolgočasen, na koncu pa vseeno zanimiv in zabaven.

Tjaša Lešnik, 8.b

DRŽAVE SVETA

Učenci 8. razredov smo pri pouku geografije pri učiteljici Meliti Vidovič spoznavali države sveta in izdelali zelo zanimive plakate, pri tem smo se ogromno naučili o državah. Nekateri smo se kar zasanjali in si predstavljali dežele v teh odmaknjenih delih sveta, drugi smo se spominjali različnih potovanj, ...

Eva Vajda, 8.a

WAU – GREMO MI PO SVOJE, GREMO MI V PARIZ

1. dan

V četrtek, 13. 3., smo se nekateri učenci 8. in 9. razredov odpravili v mesto ljubezni, v Pariz. Malo zaspani, vendar predvsem prevzeti od navdušenja, smo se okrog prve ure zjutraj poslovili od najbližjih in se vkrcali na avtobus. Na njem smo bolj malo spali, ker smo vsi nestrpno čakali Pariz. Ko smo po par urah prispeli na Dunaj, smo na letališču čakali na letalo. Kar nekaj nas je letelo prvič, zato smo se na letalo nekateri vkrcali prav tako z veseljem kot tudi s strahom. Vendar, ko smo poleteli, smo uvideli, da letenje ni nič strašnega in raje uživali v prečudovitem razgledu in vožnji. Ko smo prispeli v glavno mesto Francije, smo se odpravili na pohod z avtobusom po Parizu. Nekateri so spali, nekateri opazovali mesto, medtem ko smo se peljali do Versaillesa. V tej občini smo si ogledali znamenito Versajsko palačo in njene vrtove. Odpravili smo se tudi na tržnico, kjer smo imeli malo prostega časa za potep in nakup raznih reči. Nato smo z avtobusom nadaljevali pot. Ustavili smo se pri znamenitosti, ki smo jo vsi čakali - Eifflov stolpu in si ga od daleč ogledali in poslikali. Poblje smo si ogledali še nekdanjo bolnišnico in dom za invalide vojake, danes muzej imenovan Musée de L'Armée. V njem smo videli Napoleonovo grobnico in orožja ter obleke francoske kopenske vojske. Za ves dan smo imeli najet avtobus, tako da smo si ob razlagi vodiča iz avtobusa ogledali velik del Pariza. Navdušeno smo opazovali raznolikost in raznovrstnost Pariza in njegovih prebivalcev, saj smo videli ljudi raznih kultur in narodnosti. Ob peti uri smo se odpravili v hotel, kjer smo imeli majhen počitek. Ker smo ves dan preživeli samo s sendviči, smo bili že kar pošteno lačni, zato smo komaj čakali na večerjo. Prvi dan smo jedli tradicionalno francosko večerjo - francosko čebulno juho, raco in za sladico Crème brûlée. Z večerjo smo zaključili dan in odpravili do hotela oprhat in spat. Vedeli smo, da je en dan že mimo in se nestrpno veselili naslednjega.

Tea Korošec, 8. a

Še zadnji dan

Zazvonila je budilka in spet sem morala pokonci. Uredila sem se, do konca spakirala in pripravila na pohod po Parizu. Po zajtrku smo se dobili pred hotelom in hitro odšli. S podzemnim vlakom smo se peljali do najlepše točke Pariza - Eifflov stolp. Tam smo si kupili nekaj za jesti in piti. Zmenili smo se, da se bomo do drugega nadstropja Eifflovega stolpa odpravili peš. Prehodili smo okrog 800 stopnic ter odšli na dvigalo, ki je peljalo proti vrhu. Čeprav je bila pot do vrha PRECEJ naporna, je bilo vredno. Razgled je bil prekrasen, videla sem cel Pariz. Naredili smo nekaj fotografij, ter se odpravili z dvigalom dol. Odšli smo na podzemno železnico, ki je v bistvu bila skozi vse štiri dni naš prevoz. Odšli smo na otok Cite, natančneje do cerkve Notre Dame. Cerkev je sicer preprosta, a mirna in zelo velika. Na koncu smo naredili tudi skupinsko sliko. Malo smo posedeli in se odpravili do galerije Louvre, ki velja za največjo galerijo v Evropi. Tam je bilo veliko slavnih del različnih umetnikov. Najbolj smo si želeli ogledati delo Leonarda da Vincija, Mono Liso. Po ogledu smo težko našle izhod, a smo ga. Odpravili smo se v parfumerijo Fragonard. Tam smo videli, kako izdelujejo parfume, ter si na koncu po želji tudi nekaj kupili. Nato smo se namenili proti našemu hotelu, vzeli prtljago in jo pospravili v prtljažnik na avtobusu. Napotili smo se na letališče, kjer smo se odpočili od celodnevne hoje. Oddali smo prtljago, ter se čez nekaj časa vkrcali na letalo. Zelo težko mi je bilo, ko smo se odpravili. Upam, da se bom še kdaj vrnila tja in spet občutila in videla čare tega čudovitega mesta.

Anamari Kukovec 8.a

PARIZ 2014

PROJEKT "EVROPSKA VAS 2014"

9. maja je v Mariboru na trgu Leona Štuklja v okviru tedna Evrope potekala predstavitev projekta Evropska vas. Učenci 32 osnovnih šol iz Maribora in okolice so po nekajmesečnem delu in pripravi predstavili značilnosti držav članic Evropske unije.

Ta vseslovenski projekt se je na različnih koncih Slovenije letos odvijal že štirinajstič zapored, z učenci naše šole pa smo se ga udeležili petič. Letos smo – enako kot lani – predstavili Nemčijo. Že v jesenskih mesecih so

se učenci različnih razredov začeli seznanjati z značilnostmi Nemčije, z njenimi znamenitostmi, pomembnimi predstavniki, hrano in ostalim. Dela smo se resneje lotili v začetku leta, ko so se začele konkretnije priprave na predstavitev. Pri urah likovnega pouka so izdelali kar nekaj materiala, ki smo ga uporabili na naši stojnici. Deklice, ki so sodelovale v projektu, so pripravile različne pobarvanke ter zloženke, v kateri so predstavile nekaj osnovnih in zanimivih dejstev o tej veliki evropski deželi. Učenci predmetne stopnje so jim pomagali pri izdelavi nemških zastavic, ki smo jih nato delili na stojnici. Za konec smo se lotili še peke peciva in ustvarili prave nürnberške medenjake ter za Nemčijo značilno jabolčno pecivo. Priprave so se tako bližale koncu, zato smo nestrpno pričakovali zaključno prireditev, kjer smo lahko končno razstavili vse naše izdelke.

Tudi tokrat je bila prireditev zelo odmevna, saj si jo je ogledalo zares veliko ljudi.

Cilj projekta - naučiti se nekaj novega, spodbujati toleranco, spoznati druge narode in njihovo kulturo, ob tem pa se zavedati lastne identitete.

Sonja Pavlenič

PROJEKT "SPOZNAJMO DRŽAVE EU"

Štiri leta uspešnega sodelovanja v projektu »Spoznavajmo države EU« so za nami. Projekt smo pričeli v letu 2010. Vsako leto sodeluje 25 osnovnih in srednjih šol, Vrtec Ptuj in Dijaški dom Ptuj. V okviru projekta smo predstavili vse države, članice EU, na stojnicah in s kulturnim programom.

Turistično društvo Ptuj pripravlja nadaljevanje turis-

tičnega projekta »Spoznavajmo države Evropske unije« tudi v letu 2014.

Letos smo se v okviru projekta »Spoznavajmo države EU« - PTUJ 2014 udeležili prireditve v soboto, 11. 5. 2014, na Mestnem trgu (pred magistratom) na Ptuj.

Melita Vidovič

DOMINKOVA DOMAČIJA

V ponedeljek, 17. 03. 14, smo imeli naravoslovni dan. Odšli smo v podjetje Čisto mesto nato pa na Dominkovo domačijo. Tam nas je pričakala prijazna gospa, ki nam je razkazala celotno domačijo.

Ko smo vstopili v hišo, smo iz veže odšli v prostor, ki se imenuje hiša. Tam so se ljudje najbolj zadrževali. V hiši sta spala gospodar in gospodarica. V hiši je bila krušna peč, s katero so se v zimskem času ogrevali in pripravljali jedi. V tem prostoru so se dogajali različni dogodki, kot je druženje ob večerih (peli so, molili, luščili fižol in koruzo) in opravljali so velik družinski praznik, kolone. Ko je bila zima, so otroci

spali v hiši na tleh, ob peči in na njej. V kotu desno je bil križ. Ko pa je gospodar umrl, je bil križ v sredini stene. Kot se je imenoval bogov kot. Potem smo si ogledali črno kuhinjo. Gospa nam je povedala, da je dim naredil krog po celi kuhinji in potem odšel skozi dimnik. Na poti se je ohlajeval, zato dimnik ni nikoli zagorel. Z burklami so jemali lonce iz peči in jih dajali v peč. Lopar so uporabljali za dajanje kruha v peč. Gospa nam je rekla, naj pogledamo v dimnik in si nekaj zaželimo. Zraven črne kuhinje je bil prostor za ženske. V njem so tudi spale. Nato smo si ogledali še izbo ali hiško, v kateri je bila postelja in skrinja, ki jim je služila za shranjevanje oblačil. Ogledali smo si še shrambo ali špajzo. V njej smo videli žrmlje, ki so se uporabljale za mletje žita, tunka v kateri so shranjevali meso in nečke, v kateri so pripravljali oz. mesili testo. Nato smo se odpravili še na ogled gospodarskega poslopja in okolice. V gospodarskem delu smo si ogledali skedenj, hlev, priročno delavnico in klet. V okolici hiše so se nahajali še trije koruznjaki, dva sta bila lesena, eden pa je bil pleten iz šibja, tam so shranjevali koruzne klase. Videli smo tudi tri čebelnjake in studenec, ki je obzidan s kamenjem.

Po končanem ogledu smo vsi zadovoljno zapustili domačijo, saj smo se veliko novega naučili o življenju ljudi nekoč.

Marko Bezjak, 4. b

NA OBISKU EVROPSKIH DRŽAV

V soboto, 10. maja, je na trgu Minoritskega samostana potekala predstavitev držav Evropske Unije. Seveda smo se je udeležili tudi mi, učenci 8. a razreda Osnovne šole Markovci in sicer s predstavitev države Malta.

Priprave na predstavitev so potekale ves pretekli mesec, čeprav smo gradivo začeli zbirati že prej. Vse smo se trudili narediti kar se da samostojno, vendar je bila nesebična pomoč učiteljice Melite Vidovič nadvse dobrodošla. Spodbujala nas je s pohvalami in v nas budila voljo, ko smo že vsi dvignili roke. Tudi učiteljica se je priprav lotila zelo zavzeto. Iskala je fotografije, sestavljala brošure in celo pomagala barvati. No, pa da ne boste mislili, da je bilo vse tako brez veze in lahko. Vsak od nas, sodelujočih, je moral o Malti tudi kaj povedati:

Malta je pravi mikrokosmos Sredozemlja. Obsega skupino sedmih otokov v Sredozemskem morju. Naseljeni so samo trije največji: Malta, Gozo in Comino. Pokrajina je nižinska in kamnita, s prepadnimi obalnimi stenami. Malta v samem osrčju Sredozemlja je bila v svoji večtisočletni zgodovini dom številnih civilizacij. Prvi prebivalci so prišli okoli 5200 pr. n. št., že pred prihodom Feničanov, ki so največji otok poimenovali Malat, kar pomeni varen pristan, pa je otok poseljevala pomembna prazgodovinska civilizacija. Pozneje je bila Malta dolga stoletja sedež viteškega reda sv. Janeza, nato pa del britanskega imperija. Neodvisna je postala leta 1964. Prebivalci Malte govorijo malteščino, jezik iz semitske jezikovne družine, kamor spada tudi arabščina. Uradni jezik je še angleščina, številni Maltežani pa govorijo tudi italijansko. Turizem je pomembna gospodarska panoga, čedalje večji pomen imajo tudi storitvene dejavnosti. K tradicionalni malteški hrani sodijo juha (mineštra, ribja juha), testenine in pecivo, značilne so tudi jedi z nadevom. Narodna jed je Stuffed Tal-Fenek (zajčja obara).

Kot sva že rekli, so se priprave začele že pred dobrim mesecem. Odločili smo se narediti predstavitev v obliki knjige. Vsak par je torej dobil stranico, na katero je moral naslikati znamenitost Malte. Ob koncu meseca smo občudovali lastne umetnine: Otok Gozo, mesto Valletta, Megalit in zemljevid Malte. Vloženega je bilo veliko truda, časa in barve, a je bila vsaka minuta vredna končnega dela. Tako smo se 10. maja vsi zbrali na trgu Minoritskega samostana in svojo stojnico opremili z vsem, česar smo se spomnili. Na sprednjo stran smo pribili slike Vallette, ob straneh izobesili plastificirane slike in zastavice; stojnica pa se je šibila pod raznimi brošurami, zastavicami in zemljevidi. Čez kakšno uro so stojnice dobile končno podobo in med njimi so bile: Nizozemska, Nemčija, Slovaška, Slovenija, Španija, Grčija, Italija, naša sosednja stojnica Madžarska, Švedska, Finska, Irska in še mnoge druge. Prav vse so bile enkratne, najbolj pa je izstopala Nizozemska, ki je bila tako rekoč vsestranska. Vsaka država se je predstavila po svoje in tako so pri Irski delili deteljice in kavo, pri Španiji njeno značilno pijačo Sangria, pri Nemčiji pa raznorazne kekse, peciva in sokove.

Upava, da se bova predstaviti lahko pridružili tudi naslednje leto. Oh, skoraj bi pozabili. Sodelovali smo učenci 8. a razreda: Tadej Kozel, Nastja Kostanjevec, Anamari Kukovec, Amalija Mlinarič, Polona Rojko, Nika Ciglar, Uroš Amon, Ines Strelec in midve: Tea Korošec in Larisa Kumer. Vsem je bil dan krasna izkušnja in upamo, da nas bo učiteljica povabila tudi naslednje leto ...

Larisa Kumer in Tea Korošec, 8. a

DNEVNIK POLETNE ŠOLE V NARAVI

Prvi dan, 9. 9. 2013

V ponedeljek zjutraj smo se zbrali pred šolo in se odpravili na avtobus novim dogodivščinam naproti. Na avtobusu smo peli pesmi in jih poslušali. Po dolgi vožnji smo prispeli v Postojno, kjer smo si ogledali Postojnsko jamo. Najprej smo pomalicali, nato smo odšli v jamo. Tam smo najprej sedli na vlak. Učiteljica nas je opozorila, da ne smemo dvigovati rok in glave, vendar je nekateri niso ubogali. Vožnja je trajala nekje 5 minut in na postaji smo izstopili. Z vodičko smo odšli na najvišjo točko, Veliko goro. Tam smo videli star svečnik. Z njim so si osvetljevali pot, ko še ni bilo elektrike. Pot smo nadaljevali do Ruskega mostu. Prečkali smo most in prišli v Špagetno dvorano. Na stropu smo videli tanke kapnike, ki so spominjali na špagete. Na poti v Belo dvorano smo videli bele kapnike z lisami. Sledila je Rdeča dvorana. Tam smo videli dva simbola Postojnske jame: kapnika, ki sta rasla skupaj, vendar sta bila različna. Odšli smo do Partizanskega rova, ki je bil za železnimi vrati. Preverili smo, kako se v večni temi počuti človeška ribica. Po preverjanju smo odšli v Koncertno dvorano, kjer je bila pošta in velik zaslon, na katerem je bila človeška ribica. Vkrkali smo se na vlak in se odpeljali do izhoda. Namenili smo se na avtobus in se odpeljali naravnost do Simonovega zaliva. Tam smo šli na zelo okusno kosilo. Kasneje smo razpakirali stvari in se pripravili za na plažo. Na plaži smo se preoblekli v kopalke. Nato smo šli plavat od učitelja Draga do učitelja Jurija. Odšli smo ven, se preoblekli in se odpravili v depandanse, kjer smo se stuširali in si obesili mokre stvari na balkon in se odpravili na večerjo.

Na večerji so nas učitelji večkrat opozorili, naj bomo malo tišje, a nekaterim ni zaleglo. Po večerji smo odšli na sprehod do marine, kjer smo videli, da se v Italiji bliska. Prišli smo v svoje depandanse, se oblekli v pižame. Izmislile smo si ime svoje skupine in se odpravile spat. Tako se je končal naš prvi dan v šoli v naravi.

Dominika Raušl, 5. a

Drugi dan, 10. 9. 2013

Zjutraj smo se zbudili in se preoblekli v športna oblačila, nato smo imeli športno vzgojo. Sledil je zajtrk. Po zajtrku smo šli v hotel, se preoblekli v kopalke in odšli smo na plažo. Tam smo plavali in skakali v vodo. Bilo je zabavno. Po kopanju smo odšli nazaj v hotel in se preoblekli. Sledila je vožnja z ladjo, ki nas je popeljala do Pirana. Tam smo si ogledali Akvarij, videli smo veliko rib, tudi morskega psa. Pogledali smo si še druge znamenitosti: cerkev sv. Jurija, hišo Benečanko ... Ustavili smo se tudi na sladoledu. Potem smo se z ladjo odpeljali nazaj do Simonovega zaliva. Šli smo na večerjo, nato pa spat. Ta dan je bil zelo vesel.

Žan Kolednik, 5. a

Tretji dan, 11. 9. 2013

Zjutraj smo se morali zbuditi ob isti uri kot vsak dan, ob sedmih, ker smo imeli tek. Po teku je kot običajno sledil zajtrk. Nato smo si umili zobe, postlali postelje in se pripravili na učenje. Učili smo se približno dve uri. Nato smo si šli po kopalke in smo se odpravili kopat v bazen. Takoj po kopanju je sledilo kosilo. Nato smo si obuli tenisne in smo odšli na sprehod. Sprehod je vodil mimo morja in neke cerkvice. Med potjo smo odšli na igrala in na tržnici smo nekaj kupili. Učiteljica nam je pokazala tudi Koprski zaliv. Ker smo bili po dolgem sprehodu že sestradani, smo odšli na večerjo. Po večerji smo odšli v sobe pisat dnevnik. Ta dan mi je bil všeč, ker smo imeli lep sprehod.

Marko Kovačec, 5. a

Četrti dan, 12. 9. 2013

Danes smo imeli dober zajtrk, pred njim pa smo se malo razgibali. Nato smo izdelali razglednice. Sledilo je kosilo, po kosilu smo imeli malo počitka. Potem smo šli na bazen, kjer smo imeli tekmovanje v plavanju. Šlo mi je zelo dobro, saj sva jaz in Anže zmagala. Po tem smo odšli na plažo, bilo je veselo, ker smo šli tudi na tobogan. Nato smo se zabavali z igro med dvema ognjema. Čas na plaži je hitro minil. Zvečer je smo šli najprej večerjat, nato pa spat. Ta dan je bil dober in zabaven. Veliko smo doživeli, a vseeno že komaj čakam na moj pravi dom.

Eva Kokot, 5. a

Peti dan, 13. 9. 2013

Zadnji dan šole v naravi. Danes zjutraj nismo imeli telovadbe, ker smo pakirali. Po zajtrku smo se nekateri z lahkim drugi pa s težkim srcem odpeljali proti solinam. Tam smo si ogledali, kako so včasih pridobivali sol. Morsko vodo so spustili v nizke bazene, kjer se je ob vročih poletjih voda spremenila v paro in na dnu bazena je ostala sol. Kupili smo sol in se odpravili proti domu. Malico smo imeli na gradu Socerb, kjer so se fantje zagledali v drag športni avto.

Ko smo se bližali Markovcem, smo že vsi komaj čakali, da bomo prestopili domači prag. Stopili smo iz avtobusa in presrečni objeli starše, doma smo jim pripovedovali, kako je bilo.

Manja Slanič, 5. a

ZIMSKA ŠOLA V NARAVI

V zimski šoli v naravi sem se imela lepo. Vsak dan smo se smučali, zadnji dan pred odhodom pa smo bili na adrenalinskih sankah. Prvi dan smo se razpakirali in odšli na kosilo. Po kosilu smo imeli eno uro premora, nato pa smo se odšli smučati. Tudi vse druge dneve je bilo tako samo, da smo po kosilu odšli v trgovino. Tretji dan pa smo namesto na smučanje punce odšle v bazen, fantje pa v telovadnico. Naslednji dan pa so se fantje odšli kopat, punce pa v telovadnico. Bilo je mrzlo in lepo, a vseeno grem raje na morje kot na smučanje.

KAJ JE LJUBEZEN?

EN SRČEK JAZ IMAM, KOMU NAJ GA DAM?
TEBI DRAGI/A, KER TE RAD/A IMAM.

TAKŠNI IN PODOBNI VERZI SO SE 14. FEBRUARJA POTIKALI PO OMARICAH, HODNIKI
IN UČILNICAH NAŠE ŠOLE. VSAK VE, KAJ JE VALENTINOVO, ŠE TISTI NAJMANJŠI. LE KAJ
SO NAM POVEDALI, KO SMO JIH VPRAŠALI, KAJ ZA NJIH POMENI LJUBEZEN?

Ljubezen je ...

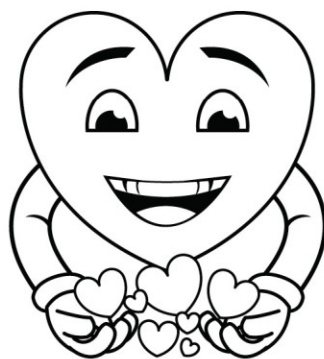
- da imaš nekoga rad, da pomagaš prijatelju.
Daša Horvat, 6. a
- da obdarujem svoje drage, vendar ne samo z darili,
ampak, da sem tudi priden.
Niko Kostanjevec, 6. a
- ko se zaljubiš in če se kdo zaljubi v tebe.
Sonja Meško 3. b
- ko imaš nekoga zelo rad.
Taja Lia Vidovič, 3. b
- čustvo, ko imaš nekoga tako rad, da se zaljubiš vanj.
Maša Fras, 3. a
- ko imaš rad ljudi in živali.
Marko Bezjak, 4. b
- ko začutiš metuljčke v trebuščku.
Šana Zagoršek, 6. a
- ko si zaljubljen in se ti srčni utrip poveča, ko za-
gledaš svojo simpatijo.
Lara Kostanjevec, 6. a
- ko grem v soboto v shopping in kupim trikrat več kot
v resnici potrebujem.
Larisa Kumer, 8. a

Ona

Ona je lepa, ona je popolna,
ona ima vse, vsega je polna.
Za njo bi skočil v prepad,
zanjo dobil bi srčni napad.

Zanjo bi storil vse,
vse, kar drugi fantje ne.
Kupil bi ji čevlje in dragulje,
tako da bi od njih dobila žulje.

Ona je res krasna,
kot modro nebo jasna.
Vse direktno pove,
kdo je za v njeno družbo in
kdo ne.

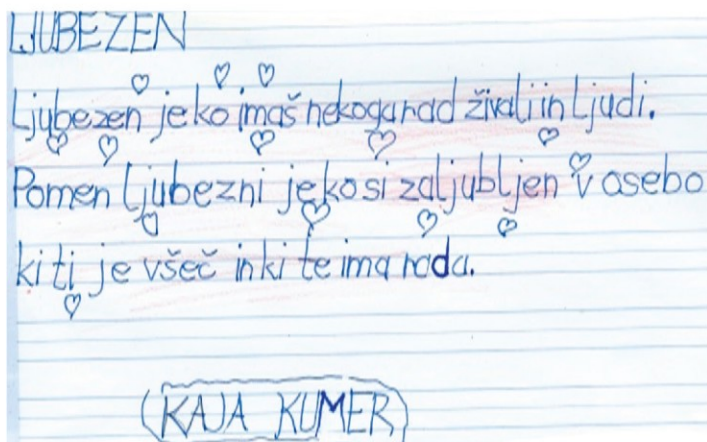
Jaz se za njo bom boril,
čeprav bom ogenj gasil.
To je ljubezen na prvi pogled,
to je romantičnega filma ogled.

Tjaša Lešnik, 8. b

KAJ DELAMO NA VALENTINOVO?

- se obdarujemo, se stisnemo, si damo poljubčka.

DOGODIVŠČINE NA ŠOLI

ŠOLO IMAMO RADI VSI Z NEKATERIMI REDKIMI IZJEMAMI. OD TISTIH NAJMANJŠIH PA NAJVEČJIH. IMAMO PA DRUGAČNE INTERESE. NEKATERI NARAVNOST OBOŽUJEJO MATEMATIKO (ja vem, tudi mene čudi), NEKATERI SO PREDANI ŠPORTNIKI NPR. NAŠE KOŠARKAŠICE, PA TISTI FANTJE, KI IMAJO ODBOJKARSKO ŽOGO V MALEM PRSTU...

DRUGI PA SO BOLJ UMETNIŠKE DUŠICE...

Šana
Zagoršek,
6.a

TRADICIONALNI SLOVENSKI ZAJTRK

Akcija z naslovom »TRADICIONALNI SLOVENSKI ZAJTRK« je potekala 18. novembra. Ta dan smo otroci zajtrkovali črni kruh, maslo, med, mleko in jabolko. Vsi učenci smo imeli takrat medeni zajtrk. Pripravili so ga slovenski čebelarji že peto leto zapored. Zajtrk se je pričel ob 8:30 uri v jedilnici šole, najprej za učence razredne stopnje, nato za učence predmetne stopnje. Ob 9. uri se je v mali telovadnici pričel program, ki ga je pripravilo čebelarstvo društvo, za otroke vrtca in učence prve triade. Letos so se na pobudo »Čebelarstvo Slovenije« v to akcijo vključila kar tri ministrstva – Ministrstvo za kmetijstvo, gozdarstvo in prehrano, Ministrstvo za šolstvo in šport, Ministrstvo za zdravje - in organizacije kmetov, čebelarjev in živilske industrije. Ogledali smo si lahko tri stojnice, pri vsaki smo lahko nekaj poskusili ali pa so nam povedali nekaj zanimivih dejstev. Cilj projekta je bil osveščanje otrok o pomenu zajtrkovanja in uživanju doma pridelane slovenske hrane. Ta dan smo za spremembo vsi otroci na šoli zajtrkovali.

Eva Vajda, 8. a

...SKRATKA NA NAŠI NA ŠOLI
NI NIKOLI DOLGČAS... :) :

PLAVALNI TEČAJ

Juhu, pa smo vsi uspešno zaključili plavalni tečaj. Vsak dan smo pridno vadili v Termah Ptuj in v petek pokazali, koliko smo se naučili. Najbolj nam je bilo všeč igranje v malem bazenu, plavanje v velikem bazenu in skakanje s stopničk.

Škoda, da nas niste mogli videti, kako pogumno smo skakali v vodo in čofotali v njej kot majhni delfinčki.

Učenci iz 3. a in 3. b

PRIREDITEV OB SLOVENSKEM KULTURNEM PRAZNIKU

7. februarja letos smo imeli na šoli še eno prireditev. Ob kulturnem dnevu smo se želeli spomniti našega največjega pesnika Prešerna in njegovih del, ki so imela močan vpliv v zgodovini slovenščine. V prireditev je učiteljica Irena Muršec vključila učence iz različnih razredov in mislim, da lahko vsi rečemo, da je bil kratek program zelo uspešen. Zaigrali smo Prešernovo Turjaško Rozamundo, odpeli nekaj pesmic, se zavrteli s folkloro, manjkale pa niso niti baletke, niti hip-hoparke. Več o nastopajočih pa boste izvedeli iz slik ...

Larisa Kumer, 8. a

DEVETOŠOLCI SE POSLAVLJAJO

Nuša Bračič:	nasmejana oseba, glasbenica – igral saksofon, rada poje
Bernarda Topolovec:	rada poje, glasbenica (igra klavir in kitaro), likovnica
Tjaša Cvetko:	rada poje, prebere kakšno knjigo, rada se uči tuje jezike
Katarina Tement:	športnica, igra kitaro, rada poje, odlična učenka
Nicolette Strelec:	rada poje, prebere kakšno zanimivo knjigo
Žan Tinko:	nogometaš, je malo zgovoren
Matic Kranjčič:	zabaven, vedno ima polno idej, filozof
David Šegula:	nogometaš, poje
Žan Šilak:	dober učenec, športnik
Nastja Pušnik:	prijazen, se trudi po svojih najboljših močeh, rad ima šport
Davor Šegula:	nogometaš, zabaven
Denis Kmetec:	pozitivna oseba, zabaven
Marina Kostanjevec:	pozitivna oseba, nasmejana
Alen Bratuša:	rad poje, športnik (nogomet), dober učenec
Adrijan Gabrovec:	zabaven, športnik
Špela Vrtačnik:	glasbenica (igra flavto), rada prebere kakšno knjigo, odlična učenka
Ana Murko:	športnica, glasbenica (harmonika), odlična učenka
Nika Korošec:	športnica, nasmejana, rada poje
Tjaša Draškovič:	rada poje, pozitivna oseba, piše super pesmi
Tina Slana:	športnica, rada ima konje, likovnica
Lucija Kuhar:	glasbenica, likovnica
Jan Hercog:	zabaven, nasmejan, poln idej
Nejc Slana:	nogometaš, na hece, pozitivna oseba
Niko Bezjak:	nogometaš, zabaven
Matic Kostanjevec:	nogometaš, rad se heca
Marko Kodrič:	nogometaš, dober učenec, poje
Rene Kekec:	nogometaš, nasmejan
Niko Cartl:	nogometaš, najboljši športnik na šoli
Aljaž Kekec:	športnik, odličen učenec, zanima ga astronomija
Jan Plošinjak:	pozitivna oseba, športnik, pomaga pri vsakem delu

Naši dragi devetošolci se poslavljajo od šole, učiteljev, učencev in čaka jih tudi najbolj boleče slovo, slovo od svojih sošolcev, s katerimi so preživeli dolgih devet let. Marsičesa so se naučili in marsikaj doživel i...
Pa pogledmo kaj jim je najbolj ostalo v spominu:

Žan Tinko, Žan Šilak, Matic Krajncič, David Šegula se najbolj spominjajo lepih trenutkov, ki so jih preživeli skupaj s sošolci. Pomembno jim je, da so stikali dobre prijateljske odnose in upajo, da se bodo te vezi obdržale. Želijo si tudi ponovnega srečanja z vsemi. Šolanje bodo nadaljevali na Elektro in računalniški šoli Ptuj ter na Gimnaziji Ptuj.

Katarina Tement: v osnovni šoli sem doživela marsikaj; seveda sem se veliko naučila, spoznala sem prave prijatelje in obiskala zanimive kraje. Za vedno bom imela v spominu naš razred in našega razrednika Gregorja pa naše skupne izlete, polne zabavnih trenutkov. Vpisala se bom na Gimnazijo Ptuj.

Marina Kostanjevec bo nadaljevala na Biotehniški šoli, **Nicolette Strelec** pa bo obiskovala Gimnazijo Ptuj. Obe sta preživeli lepe trenutke s sošolci. Lepe spomine imajo tudi na učitelje, ki so bili venomer v pomoč, predvsem pa na skrbnega in razumljivega razrednika Gregorja Zmazka. Pogrešam pa tudi našega športnega učitelja Roberta Bezjaka.

Tjaša Cvetko, Alen Bratuša in Davor Šegula si bodo OŠ najbolj zapomnili po svojih sošolcih, ki so bili odlični. Tjaša, ki rada govori v tujih jezikih pa si je v srce vtisnila potovanja, zlasti izlet v London in Pariz.

Špela Vrtačnik: vseč so mi bili zaključni izleti in šole v naravi. Mislim, da smo se tako bolje spoznali. Šolanje bom nadaljevala na Gimnaziji Ptuj.

Lucija Kuhar: poleg izletov so mi bili vseč tudi predmeti, kot so glasba in likovna. Naslednja leta bom preživela na Gimnaziji Ormož.

Tina Slana: spominjam se izletov in Simonovega zaliva v 5. razredu. Najraje sem imela angleščino. Nadaljujem na Biotehniški šoli.

Marku Kodriču, Reneju Kekcu in Maticu Kostanjevcu je najbolj všeč športna vzgoja. Vpisali se bodo na SERŠ.

Jan Plošinjak pa ima v lepih mislih učitelja Gregorja. Všeč mu je bilo, ko so se zabavali med odmori. Rad ima likovno in športno. Postal bo avtomehanik.

Šolanje na Gimnaziji Ptuj bo nadaljevala tudi **Ana Murko**. Tudi njej so se najbolj vtisnili v spomin izleti, še posebej pa izlet v Izolo v 4. razredu.

Za lepe frizure pa bo poskrbela **Nika Korošec**. Pogrešala pa bo učitelje in njihove nasvete, pa »drenje« med odmori.

PRAVI PRIJATELJ

Pravi prijatelj ti stoji ob strani, ko v tvoj svet vstopi nemir.

Spravim prijateljem kdaj pa kdaj skočiš v prepir.
Pravi prijatelj ti zna podati roko, ko ga potrebuješ, ko tiho sam sebi obupuješ.

S pravim prijateljem klepetaj na vse pretege, premalo je časa za vse te besede.
Ti vedno pomaga kako z ljubeznijo ravnati.
S takšnim prijateljem se je vredno pobahati.

Zmeraj so solze, radost in veselje.
Pravemu prijatelju zaupaš vse skrite želje.
Skupaj raziskujeta vse še neznane poti.
Ne dovoli, da te zapusti, saj nikjer na svetu boljšega prijatelja ni.

Pia Majerič, 7.a

DOSEŽKI NAŠIH UČENCEV

Ponovno je za nami šolsko leto, prav tako pa so za nami tudi številni odlični dosežki naših učencev. Najboljša dosežka letos sta bila 1. mesto v državi in tako tudi prejeto zlato priznanje na državnem tekmovanju iz znanja nemščine, ki ga je osvojila **Tjaša Cvetko**, učenka 9. a razreda in drugo mesto v državi in zlato priznanje iz multimedije-video montaže, ki ga je dosegel učenec 8. b razreda, **Tilen Milošič**. Učenka 9. a razreda, **Katarina Tement**, je zraven nagrade Markec dobila tudi 4 srebrna priznanja in sicer iz znanja nemščine, biologije, multimedije-video montaže in znanja o sladkorni bolezni. Učenka 9. b razreda, **Špela Vrtačnik** je dosegla srebrni priznanji iz razvedrilne matematike in matematike-kenguru. Učenec istega razreda, **Aljaž Kekec** je dobil srebrno priznanje na področju fizike in srebrno priznanje iz astronomije. **Tea Korošec**, učenka 8. a razreda, je prejela 5 srebrnih priznanj, in sicer iz znanja fizike, matematike-kenguru, logike, sladkorne bolezni in računalniške in informacijske pismenosti-bober. **Larisa Kumer**, učenka 8. a razreda je na tekmovanju iz slovenščine dosegla srebrno priznanje. V 8. b razredu je srebrni priznanji iz znanja matematike-kenguru in razvedrilne matematike prejel **Rene Peklar**. Učenki 7. razredov **Urška Horvat** in **Sanela Bezjak** sta obe osvojili srebrno priznanje iz znanja matematike-kenguru, medtem ko je Urška osvojila tudi srebrno priznanje iz razvedrilne matematike. **Na področju športa**, najbolj izstopa dosežek dečkov 9. razredov in mlajših iz odbojke, saj so v četrtfinalu državnega tekmovanja dosegli odlično 2.mesto.

Anamari Kukovec in Tea Korošec, 8. a

TJAŠA CVETKO

DRŽAVNA PRVAKINJA V ZNANJU IZ NEMŠKEGA JEZIKA

6. marca 2014 se je učenka Tjaša Cvetko udeležila tekmovanja v nemščini. Zasedla je prvo mesto in tako smo dobili državno prvakinja. Povabila sem jo na kratek intervju. Pa pogledjmo, kaj sem

Kje si dobila veselje do nemškega jezika?

Ko sem bila majhna, sem zelo rada gledala risanke v nemškem jeziku in že nasploh imam veselje do učenja tujih jezikov.

Ali si se na tekmovanje posebej pripravljala?

Ja. Za tekmovanje sem morala podrobno prebrati knjigo »Der Tag an dem ich cool wurde« in veliko sem vadila. Ker je nemščina moj drugi tuji jezik, sem morala precej snovi predelati izven pouka.

Kako je biti državna prvakinja iz znanja nemščine?

Občutek je odličen, predvsem pa se počutim počašчено, da sem ta naziv dobila ravno jaz.

Se ti zdi znanje tujih jezikov pomembno?

Znanje tujih jezikov se mi zdi zelo pomembno, predvsem za kasneje, ko bom potrebovala tuj jezik v službi.

S Tjašo sem se pogovarjala Mateja Horvat, 8. a

NOMINIRANCI

ŠPELA VRTAČNIK (9.B)

Špela je odlična učenka, ki je dosegla priznanja na številnih tekmovanjih. Še posebej je lahko ponosna na srebrno priznanje iz matematike in iz razvedrilne matematike, ki ga dosega več let zapored. Lani pa je dobila tudi srebrno priznanje iz slovenščine. Pohvali se lahko z bralno značko, ki jo je dosegla kar vsa leta. Rada napiše tudi kakšno pesmico. Špela je odlična pevka v šolskem pevskem zboru, od tretjega razreda pa poje tudi v otroškem cerkvenem pevskem zboru Zvonček. Prav gotovo ste jo že videli v šolski video kroniki, saj sodeluje tudi v video krožku. Poleg vseh teh stvari pa najde čas še za razne hobije. Že šest let igra flavto, tretje leto igra v Pihalni godbi občine Markovci, plezanje pa obiskuje četrto leto. Špela je odlična punca, ki je vedno nasmejana in pripravljena priskočiti na pomoč.

TJAŠA CVETKO (9.A)

Tjaša je nasmejana punca, ki vselej zna poprijeti za delo. Zraven zlatega priznanja iz nemščine, kjer je dosegla kar 99 točk od 100, je dosegla tudi bronasto priznanje iz angleščine in kemije. Omembe vredno pa je tudi srebrno priznanje iz čebelarskega krožka. V šoli obiskuje razne dejavnosti, kot so šolski pevski zbor, čebelarski krožek ter video krožek. Doma se rada sprosti ob kakšni zanimivi knjigi, še posebej so ji všeč kriminalke. Rada si ogleda tudi kakšen dober film ter posluša rock glasbo. Tjaša rada pomaga, je vedno nasmejana, ter polna energije.

ALJAŽ KEKEC (9.B)

Če ste menili, da so razna priznanja dosegle samo punce, se motite, kajti tu je tudi Aljaž. Dosegel je srebrno priznanje iz fizike ter srebrno priznanje iz astronomije. Rad se ukvarja z raznimi športnimi dejavnostmi. Šolo je zastopal tudi na raznih športnih tekmovanjih iz odbojke in nogometa. Skoraj vsa leta je dosegel bralno značko, obiskuje pa tudi računalniški krožek. Letos je tako dosegel tudi bronasto priznanje iz angleščine. Aljaž je odličen učenec, vedno poprime za delo in pomaga drugim.

ANA MURKO (9.B)

Ana že vsa leta pridno obiskuje šolski pevski zbor, z glasbo pa se ukvarja tudi izven šole, saj letos že osmo leto obiskuje pouk harmonike na glasbeni šoli. S harmoniko pa nastopa tudi v orkestru in triu, s katerim veliko nastopa. Ko pa najde nekaj prostega časa, tega nameni športu (rada teka, plava) in branju. Prebrala je že veliko knjig, najljubši pa sta ji Harry Potter in Krive so zvezde. Veselje do branja se kaže na Cankarjevem tekmovanju, katerega se je udeležila prav vsako leto in tam osvojila bronasta priznanja. Vsa leta je osvojila tudi šolsko bralno značko. Ker pa rada športa, se udeležuje tudi športnih tekmovanj v košarki, odbojki in rokometu. V prostem času pa tudi teka in plava. Ana je vzorna učenka, zmeraj nasmejana in tudi ona vedno rada pomaga.

NAGRADO PREJME...

KATARINA TEMENT (9.A)

Katarina je letošnja dobitnica nagrade za posebne dosežke - Markeca. Je vzorna učenka, vedno pripravljena pomagati, dobitnica mnogih priznanj, glasbenica, športnica, ... Tako letos, kot tudi prejšnja leta je dosegla odlične rezultate na različnih tekmovanjih. Prejšnje šolsko leto se je udeležila tekmovanja iz zgodovine, kjer je dosegla srebrno priznanje. Najbolj pa se ji je v spomin vtisnilo lansko tekmovanje iz video montaže. Tam je dosegla zlato priznanje in postala državna prvakinja. Letos je prejela srebrno priznanje iz Sladkorne bolezni, srebrno Proteusovo nagrado iz znanja o biologiji, srebrno priznanje iz znanja nemščine, srebrno priznanje v video montaži ter številna bronasta priznanja. Vsa leta je osvojila slovensko bralno značko, pridno poje tudi v šolskem pevskem zboru. Zelo rada poje in posluša glasbo. Ko najde kaj prostega časa, rada prebere kakšno knjigo, še posebej ji je pri srcu Igra lakote. Še vedno se najde čas tudi za izven šolske dejavnosti. Kar šest let je trenirala balet, tretje leto trenira atletiko, drugo leto pa igra kitaro.

Ker je Katarina letošnja prejemnica Markeca, smo z njo naredile intervju in jo povprašale o njenih interesih, nagradah, ...

Katarina, udeležuješ se veliko tekmovanj iz različni področij. Katero področje ti je najljubše in ali se na tekmovanja posebej pripravljaš?

Najljubšega področja nimam, ker me zanima več področij. Zelo rada imam kemijo, biologijo in film (video montaža). Na tekmovanja se pripravljam z raznimi polami, učbeniki, e-gradivi in knjigami in kar me nauči učitelj.

Prejela si veliko priznanj. Ti je katero področje še posebej pri srcu? Kako svoje znanje utrjuješ še doma?

Še posebej rada imam montiranje videov, vendar nimam primerne opreme, da bi to lahko počela tudi doma. Všeč mi je tudi biologija. Zelo rada imam naravo in z veseljem preživim dan zunaj na svežem zraku.

Največji uspeh si dosegla lani na tekmovanju iz video montaže. Dosegla si zlato priznanje in naziv državne prvakine. Kakšni so bili tvoji občutki?

Bila sem zelo, zelo, zelo vesela. Niti najmanj si nisem mislila in predstavljala, da bom kdaj državna prvakinja, vendar sem bila zelo ponosna nase in veselje kar ni minilo. Ta uspeh me je samo še bolj spodbudil k video montaži.

Zaposlena si z veliko dejavnostmi v šoli, kot tudi izven nje, s tem pa verjetno tudi nekaj skrbi. Ali imaš kakšno posebno dejavnost ob kateri se sprostiš in odmisliš skrbi?

Sprostim se s športom (na treningih atletike, kolesarjenje, tek, ...), ob druženju s prijateljicami (polnem smeha) ali pa ob kakšnem dobrem filmu, knjigi, petju in igranju kitare.

Ukvarjaš se tudi z glasbo. Povedala si že, da zelo rada poješ in igraš na kitaro, ali imaš tudi najljubšo zvrst glasbe in pesem?

Ja, glasba mi veliko pomeni. Brez glasbe bi po mojem mnenju življenje bilo pusto. Moja najljubša zvrst glasbe je rock. Od navadnega rocka, hard rocka, metalla, stadionskega rocka ... Zelo rada poslušam skupino Red hot chili peppers, The pretty reckless, Paramore, Linkin park, The Beatles, Queen, Coldplay,...

Te je mikala oziroma te še mika kakšna druga dejavnost, hobi, ki je ne moreš obiskovati ali bi jo mogoče poskusila obiskovati?

Šest let sem plesala balet (od 1. do 6. razreda). Včasih pogrešam balet - ples in si želim, da bi spet lahko trenirala. Želim si tudi, da bi se v glasbeni šoli učila igranja električne kitare, saj obožujem njen zvok.

Kakšen je tvoj življenjski moto?

Every day may not be good, but there is something good in every day. (Vsak dan mogoče ni dober, ampak v vsakem dnevu je nekaj dobrega).

Katarina, hvala, da si si vzela čas. Res je in to si tudi dokazala, da je prav v vsakem dnevu nekaj dobrega. Veliko uspehov še naprej.

Vsi nominiranci za nagrado za posebne dosežke-Markec so izjemni učenci, dobitniki številnih priznanj in nagrad, prav vsak posameznik pa izžareva pozitivno energijo. Spodbujajmo jih na njihovi poti in bodimo ponosni, da so bili del naše šole.

PUST V MARKOVCIH

P U S T V M A R K O V C I H

Pust. Za besedo v slovarju najdemo zelo preprosto razlago, ki se glasi: Pust ali pustni teden je čas, ko se napravimo v pustno šemo – maskaro. Za učence in učenske osnovne šole Markovci pa ima vsakoletni pust globlji pomen. To je čas, ko v šoli vlada še posebej veselo in sproščeno vzdušje. Vsako leto se namreč naši učitelji potrudijo in izdelajo model šolske maske. Po njej si kasneje vsi izdelamo kostume, da smo na povorki še posebej lepi in enotni. Iz vsakodnevnih stvari ustvarimo nekaj privlačnega za oko. Letos smo bili astronauti in zagotovo smo se vsem vtisnili v spomin. Več o izdelavi maske pa pozneje. Za začetek je najbolje, da si preberemo, od kod sploh izvira pust.

Pust izhaja iz besede post in se nanaša na dan pred pepelnično sredo oz. na pepelnico samo. Od tega dneva naprej se nekateri ljudje držijo strogega 40-dnevnega posta, ki traja vse do velike noči. Od slednje je pust tudi odvisen, saj je premakljiv praznik. Tako je bil na lanskem koledarju označen 12. februarja, letos 4. marca, naslednje leto pa ga bomo praznovali pol meseca hitreje, 17. februarja. Pust je prisoten v vseh kulturah. Pri nas mu pravimo pust, v evropskih državah karneval, pri Indijcih se imenuje Holi – takrat se oblivajo z vodo in barvami; najbolj znan med vsemi pa je brazilski karneval v Riu. Tradicija maskiranja je med ljudmi poznana že dolgo časa.

Zakaj pa se sploh maskiramo? Ljudje se maskiramo, ker želimo zakriti svojo pravo osebnost in si prevzeti značaj nekoga drugega. Ko si nadenemo masko, se spremenimo – pogosto poskušamo ustvariti vtis, da nismo navadni smrtniki. Funkcija maske je pogosto tudi v odganjanju hudobnih duhov, ki prežijo na nas. Najboljše pa je, da je maskiranje tudi zabavno, saj nas pod masko nihče ne spozna in lahko počnemo stvari, ki jih drugače ne moremo. Nekoč je bilo maskiranje, zlasti na kmetih, prioriteta fantov. Sedaj ni več tako in v veliki večini se danes maskirajo zlasti otroci, ki jim maskiranje pomeni zabavo in sprostitev. Na območju naše občine Markovci »živijo« zlasti pustne maske. Od tistih »nepustnih« pa so najbolj znane maske ob prazniku sv. Nikolaja in ob ženitvi.

Markovci ostajajo središče kurentovanja, saj je pri nas še vedno največ pustnih mask, na kar smo lahko izredno ponosni. Naša najbolj priljubljena, tradicionalna pustna maska je korant ali kurent, ki prihaja s Ptujkega in Dravskega polja ter Haloz. Korant naj bi bil demon,

ki preganja zimo in vabi v deželo pomlad. V njem je še vedno nekaj vzvišenega, mogočnega in skrivnostnega. Nekoč so se v kurentovo opravo smeli obleči samo neporočeni fantje. Danes pa za to kosmato masko najdemo tudi poročene može, ženske, dekleta in celo otroke. Druge znane maske so še hudički ali zlodeji, ki navadno spremljajo kurente; Orači, ki s svojim oranjem in sejanjem po kmečkem dvorišču želijo dobro letino; Ženitovanijski kopijaši, ki so postali sestavni del Fašenka v Markovcih; Medved; Rusa s katero so želeli ljudje vplivati na zdravje in plodnost konj; Kurika, ki želi zdravje pri kokoših; in pa seveda znameniti Piceki in Vile, ki želijo dobro letino.

Tudi učenci in učenske Osnovne šole Markovci smo pod strogim nadzorom učiteljev trdo delali in ustvarili vsak svojo masko. Učiteljice nižjih razredov so organizirale vsakoletno delavnico, na kateri so najmlajši člani naše šolske skupnosti s svojimi starši izdelali skafandre. Delavnico je zaradi svoje odlične organizacije vodila učiteljica Silva Pilinger, ki je z napotki usmerjala tako otroke kot starše. Ob koncu dneva so tako, z njeno nesebično pomočjo, imeli skoraj do konca izdelane skafandre in jedilnico polno po nesreči raztrošene moke. Naslednji dan se je tudi za nas, torej učence višje stopnje, začel tehniški dan in začeli smo napihovali balone. Iz moke in vode smo izdelali lepilo, ki smo ga rahlo nejevoljni, kar z rokami nanašali na že prej natrgane kosce časopisa. Izdelovanje se je zavleklo kar v dva dni. Ob koncu nismo bili izmučeni in naveličani le učenci. Učiteljem smo povzročili kar nekaj sivih las, čistilkam kar nekaj prašnih tal in lepljivih kljuk, sebi pa kar nekaj okroglih skafandrov za v povorko. Po vsem tem cirkusu smo bili končno polno opremljeni in pripravljeni na sobotno povorko.

Vsaka naša povorka je nekaj posebnega. Čeprav se mi na pustno soboto, kot nedvomno mnogim drugim, ni najbolj ljubilo na povorko, moram priznati, da sem preživela razburljiv dan, ki se ga bom vedno spominjala z nasmehom. Ob koncu bi rada čestitala vsem udeležencem povorke in se zahvalila tudi vsem, ki so jo prišli pogledat. Prisrčna hvala pa še učiteljem in mojim sošolcem, ki niso sodelovali v povorki, za vso pomoč pri izdelavi mask. Me prav zanima, kaj bomo naslednje leto ...

Larisa Kumer, 8. a

PLES V MASKAH

V ponedeljek, 3. 3. 2014, smo na naši šoli imeli ples v maskah. Prvi dve uri je za učence potekal normalen pouk, naslednji dve uri pa je potekal ples v maskah. Udeležili so se ga lahko vsi učenci in učitelji. Vsak se je lahko našemil v drugačno masko in jo tako predstavil ostalim. Na koncu plesa so učitelji izbrali tudi najlepšo masko in podelili še šest nagrad. Prvo nagrado je dobil Gašper Vrtačnik, ki se je spremenil v krokodila.

Tjaša Lešnik, 8. a

MEDVEDEK HOČE OBISKATI

Medvedek Medek nikakor ni mogel zaspati, sanjal je namreč, da so ga ugrabili pirati. Skozi okno je v njegovo sobico sijala svetla mesečina, ki je ni mogla izmeriti nobena količina. Medvedek je odprl polkno in skozi svoje okno zagledal podobo meseca nasmejanega, vsega z mesečino obsijanega.

MEDVEDEK: (srečno vzklikne): O, boter mesec lep pozdrav, rad bi te obiskal in kar takoj se bom lotil priprav. (vzame nahrbtnik, vanj položi igračko in si nahrbtnik oprta na ramena).

Tako se je naš medvedek Medek v temen gozd podal, da bi mesec obiskal. Naletel pa je na zajčico dolgouhko, ki je bila vsa prekrita z belo puhko.

ZAJČICA: (presenečeno): Pozdravljen medvedek ali slučajno veš kaj je povedek? O njem je govorila moja mama, ki bi rada, da postanem prava dama.

MEDVEDEK: (jo prekine): Pusti zdaj to Lili, nikoli ne uganeš, kaj se mi je zgodilo, prepričan sem, da se bo o tem še dolgo govorilo. Mesec se mi je skozi okno smehljal in hitro moj strah razrahljal. Tako sem hitro vse pomembne stvari pobral in se na pot do meseca podal.

ZAJČICA: (osuplo): Veš tudi meni se je na široko nasmehtnil in me hitro iz spanja pehnil. Zato sem se odločila, da ga pridem na hitro pozdraviti, vendar sem sedaj budna in se ne morem spet spat odpraviti.

(zajčica vrže v medvedka kepo snega in potem se lo-vita. Tekata, dokler se ne ustavita, ko zagledata pot, obsijano z mesečino)

MEDVEDEK: (presrečen, gleda pot in vzklikne): Lili poglej vendar to pot obsijano, se ti ne zdi malo znano?

ZAJČICA: (poznavalsko): Medvedek Medek, saj hočeš na mesec, ne? No to je ta pot brez vsakršnih zmot. In če te ne moti bi rada šla s teboj, zato se teme nikar ne boj.

(se že hočeta odpraviti, ko na prizorišče pride mišek)

MIŠEK: (sramežljivo): Medvedek Medek ali vaju lahko na to pot pospremim, kot družba denim?

MEDVEDEK: (zadovoljno): Seveda, gotovo bo bolj zabavno, če nas bo več, vendar vama nimam kaj za reč. Sploh ne vemo, če je to prava pot, zlahka bi prišlo do zmot.

ZAJČICA: (neučakano): No, nikoli ne bomo vedeli, če bomo le tu sedeli. Torej hitro pot pod noge, steza se vije tudi čez gore.

(in gredo po poti)

MIŠEK: (veselo): Pot smo že dobro začeli, torej mi lahko povesta, kaj bomo pri botru mesecu počeli?

MEDVEDEK: (premišljuje): Ja, na hitro se bomo posladkali, nato pa se na pot domov podali.

ZAJČICA: (navdušeno): Jej! Jedli bomo polmesece iz čokolade, ki so zelo zdravi za otroke mlade, pa tudi mesečev sok, ki je znan daleč okrog.

PRIPOVEDOVALEC: Tako so se na dolgo pot odpravili, čeprav se niso dobro pripravili. Steza je postajala vedno bolj strma, naprej jih je gnala le trma. Na žalost pa jih je začelo tudi hudo zebsti, na poti so se vedno bolj redčili bresti.

MIŠEK: (s tresočim glasom): Tale pot se pa strašansko vleče, sneg se mi pod noge meče. Pa tudi zebe me skozi kožušček, naravnost v moj trebušček, mraz pa reže mi v podplate, ko bi vsaj imel copate.

MEDVEDEK: (si miška dvigne na ramena): Je zdaj kaj bolje miškolinček pobalinček?

MIŠEK: (zadovoljno): Ja, moje tačke nič več ne zebe, tvoj kožušček mi tako dobro dene.

ZAJČICA: (neučakano): No, no hitro pojdimo, da mesec še pravi čas ulovimo. (gredo)

In so šli vedno dlje, sneg pa je medtem izoblikoval pravi atelje. Mraz je postal že nevzdržen in kmalu je bil ves pogum odvrgen.

ZAJČICA: (NERGA): A bomo kmalu prispeli? Zelo si želim da bi končno uspeli.

(so osupli in začudeni, ko mesec izgine za temnim oblakom z njim pa stezica)

Nenadoma se je nekaj hudega pripetilo in skoraj prepri-zanetilo. Mesec se skril je za oblake in prijateljski niso mogli videti niti lastne dlake. A izginila je tudi stezica, izpuhtela je tako kot hitra brzica. Naši prijateljski pa so se znašli v trdi temi in v vse hujši dilemi.

ZAJČICA: (prestrašeno): Naš položaj mi ni niti malo všeč, tema se mi zdi čisto odveč.

TINČEK: (negotovo): Morda pa mi se v dolino vrnili in pot do meseca opustili.

MEDVEDEK: (strinjam se z vama prijateljčka draga, najbrž bo zaskrbljena tudi moja mama).

PRIPOVEDOVALEC: Tako so se razočarani podali po hribu navzdol, mesec več ni bil njihov idol. A kot majhne otroke je tudi njih skrb popadala in kmalu njihov pogum nadvladala. Ko so nazaj v gozd prispeli, niso bili videti prav nič veseli.

MEDVEDEK: (zaskrbljeno): Morda pa je mesec hud na nas, ker smo mu kradli čas.

ZAJČICA: (na robu joka): Gotovo, zakaj bi se sicer skrili in nas razžalostil?

MIŠEK: (obupano): Domov bi rad preden me piči gad. Prosim Medek odpravimo se domov in starše rešimo dvomov.
(medvedek pokima in odpravijo se domov)

Čeprav so se trudili, so pot domov delno pozabili. Pa tudi v temi je bilo vse drugače, spregledali bi celo berače. In tako so se mali prijateljčki prestrašeni in izgubljeni, počutili tudi neboljani. Strinjali so se, da so se izgubili, ker so si preteklost prilagodili. Sedli so pod visoko drevo in čakali, kaj bo. A naenkrat so slišali grozen zvok, ki je odmeval okrog. Dvigovala se je senca visoka in slišalo se je, kako mišek joka. Vsi so brez besed gledali in nevarnost pričakovali, najbrž so bile krive gozdne živali. Senca je prihajala bliže in njihovo srce je utripalo v ritmu štajerske viže.

(iz sence na svetlobo stopi nasmejana mama medvedka)

(medvedek, zajčica in mišek si oddahnejo)

MEDVEDEK: (steče mami v objem): Mami, končno si nas našla, ampak saj sem vedel, da se boš znašla.

MAMA: (srečno): Oh, Medek, kaj pa počnete tukaj? Mišek, kar na plan pokukaj.

(mišek spusti roke, ki jih je držal na očeh)

MAMA: Sedaj pa hitro domov pojdimo, za en dan je bilo dovolj zanimivo.

Tako so se vsi odpravili proti medvedkovi hiši, v kateri so prebivale tudi miši. Mama jim je slastne mesečeve mafine postregla, hišo pa je že zajemala jutranja megla. (vsi sedijo v hiši in jejo mafine)

ZAJČICA: (se pritoži): Veste gospa hoteli smo bel mesec obiskati in iti pustolovščine iskati. Vendar je bil mesec hud, tako da smo se morali v temi nazaj podati in dom poiskati.

MAMA: (se smeji): Oh, malčki, mesec ni bil hud, le oblaki so ga prekrili.

Ko jih je mama končno uspela v posteljo poleči, so drva že zgorela v peči.

(mama pokriva medvedka)

MEDVEDEK: (vdano v usodo): Tako sem si želel mesec obiskati, da sem se s prijateljema znašel v hudi zagati.

MAMA: (veselo): AH, Medek, k mesecu nam ni treba na obisk hoditi in energije trošiti. Mesec je vendar vse okrog nas, vedno kot čas. Mesec ostaja vedno enak, saj je pravi junak.

Medvedek, zajčica in mišek so sladko zaspali in se v svet sanj podali. Mesec pa jih je še vedno nasmevano gledal skozi okno in se trudil prodreti skoz polkno. Sedaj pa vsi skupaj končajmo, počil je lonc in pravljice je konec.

Larisa Kumer, 8. a

MOJA DRUŽINA

DRUŽINA

Družina, majhna ali velika,
nobena zagotovo ni le slika.
Vsaka po svoje živi,
srečno ali žalostno v svoji hiši leži.

Družino sestavljamo mi,
vsi, tudi tisti, ki so kdaj sami.
Oče, mama, sestra, brat, jaz, dedi in babi,
se moramo imeti radi in ne smemo biti slabi.

Brez družine je težko,
ko so težave tu in ko ti ni lahko.
Družino spoštujemo,
in nove nikar ne kupujemo,
ker je družina ena sama,
tako kot je tudi ena sama mama.

Tjaša Lešnik, 8. b

Tretje srečanje družin Kolenko

Minila so že štiri leta od zadnjega srečanja družin Kolenko. Takrat smo imeli srečanje v Novi vasi pri Ptuj. In prišel je čas, ko se zberejo vsi sorodniki – potomci Kolenko. Res smo velika družina, saj šteje približno 280 članov, in vsi komaj čakamo, da bodo minila štiri leta, da se spet zberemo in se poveselimo. Letos smo se zbrali v Mali vasi pri Tomaševih.

Bila je sobota, 31. avgust. Morali smo zelo zgodaj vstati, ker sta mami in teta morali speči rogljičke. Jaz se nisem zbudila ob petih zjutraj, ampak ob sedmi uri. Potem sem jima pomagala speči rogljičke in že je bila ura devet. Takrat smo se morali urediti, ker smo imeli že ob 10. uri svento mašo v Gorišnici, ki jo je imel gospod župnik Kolenko mlajši skupaj z župnikom iz Gorišnice. Po končani sveti maši smo imeli pred župniščem pogostitev. Malo smo se okrepčali in poklepetali, nato pa odšli na pokopališče, kjer so pokopani naši predniki - Franc Kolenko rojen 1859 in umrl leta 1937. Ko je bilo tega vsega konec, smo odšli na domačijo Franca Kolenka in sina Martina Kolenka v Malo vas 36, po domače pri Tomaševih, kjer smo se zbrali vsi sorodniki. Tukaj se je rodilo pet otrok: Jerica, Martin, Janez, Jožef in Franc Kolenko, vendar so že vsi pokojni. Moja družina izhaja iz Janeza Kolenka roj. 1896, to je moj prapraded. Pričakalo nas je pravo kosilo. Po kosilu smo se malo spoznali z družinami, ki pa jih srečamo vsako četrto leto, nekateri pa smo odšli na sprehod do Tünfa, kjer imajo zelo veliko rib. Še sreča je bila, da smo imeli s seboj kruh, saj so si ribe zaželele hrane in smo jih lahko videli. Ko pa nam je zmanjkalo kruha, smo odšli nazaj na domačijo. Takrat so nam rekli, da se bomo slikali. In to je seveda tudi bilo, da nam ostane spomin od 3. srečanja. Ko je bilo tega konec, je prišel mimo domačije cestni vlak. Pri nas so se seveda ustavili. Na vlaku so bili gasilci iz Hrvaške in Gajevcev. In tako se je izteklo dan, ko je potekalo tretje srečanje potomcev Kolenko. Čez štiri leta se bomo spet srečali, morda pa takrat prav pri nas v Stojncih.

Doroteja Kolenko, 7. b

SESTRE

Ste že kdaj naredili kakšno trapasto stvar, zaradi katere vam je bilo žal? Mislim, da smo jo kar vsi, prav tako tudi moja mami. Ko se včasih zberemo ob kakšnih praznovanjih, rada poslušam zanimive zgodbe, ki jih pripovedujejo domači. Še posebej se mi je v spomin vtisnila zgodba, ki je pestra, hkrati pa tudi zabavna, lahko pa bi postala tragična. Ta zgodba je torej zanimiva, napeta, polna presenečenj, zato se udobno namestite in napnite ušesa.

Moja mami Slavica ima dve sestri in enega brata. Z vsemi se je in se še sedaj zelo dobro razume, vendar vemo, da med sestrami in brati večkrat pride do manjšega spora. Tako je bilo tudi nekega dopoldneva, ko sta moja mami in njena starejša sestra stali na dvorišču ter se pripravili. Moja mami ter sestra Helena sta si bili zelo blizu. Dnevi so tekli in skupaj sta preživeli prav vsak ljubi dan. Bili sta si celo tako blizu, da sta vedeli na trenutke druga drugi brati misli. Skratka, tistega dopoldneva pa se ni vse odvijalo po njunih načrtih. Moja mami se pravzaprav ne spomni, kaj je pripeljalo oz. kaj je bilo jabolko spora. Tako kot se začne večina sporov se je tudi ta zagotovo začel zaradi nestrinjanja o neki stvari. Začeli sta se zbadati z besedami, ki so postajale čedalje bolj ostre. A vseeno sta bili še majhni in še nista imele prave predstave, kako daleč lahko sežeta z besedami. Heleni je prekipelo, Slavičine zbadljivke so ji prišle čez glavo. In Helena pobesni. Zdaj že jemlje kamen ter se obrne. Z vsilo zaluča kamen. Kamen je v zraku, usmerjen proti mali Slavici, ona pa še kar naprej klati neumnosti, da ujezi svojo sestro Heleno. V naslednjem trenutku Slavica utihne. Kamen ni pristal nikjer drugje kot v njenih ustih. Ne preostane ji drugega, kot da ga požre. Čas se ustavi. K njej takoj priteče sestra. Prestrašeni stojita druga ob drugi in izliva ta solze. Po glavi se jima vrti vse mogoče; kaj se bo zgodilo z njima; ali bo Slavica umrla; kaj bodo rekli starši? Obraza mokra od solz se dotikata drug drugega in iz ust se slišijo le opravičila.

V dnevih, ki so tekli se je strah počasi razblinil, saj se za enkrat ni zgodilo nič. Ta dogodek je bila njuna dolgo zakopana skrivnost, saj sta o njej molčali dolga leta. Skrivnost je prišla na plano, ko sta ugotovili, da ne bo oz. ni nobenih posledic. Slavica in Helena se še zdaj velikokrat spominjata tega dogodka in se mu nasmejeta. Veseli sta, da se je končalo vse srečno. Seveda sta si še od tedaj kdaj pa kdaj skočile v lase, vendar vmes ni privihral skoraj noben predmet. Enkrat pa je še en znani leteči predmet poletel proti Slavici ampak več o tem morebiti kdaj naslednjič.

Za konec lahko dodam le: konec dober vse dobro!!!

Anamarija Lajh, 7. b

UČENCI PREDSTAVIJO SEBE IN SVOJE DRUŽINSKE ČLANE ŠE PO NEMŠKO

Ich und meine Familie

Ich bin Tea Korošec. Ich habe eine große Familie. Meine Eltern heißen Anica und Branko. Der Vater ist 43 Jahre alt, die Mutter ist 44 Jahre alt. Ich habe eine Schwester Lea, sie ist 20 Jahre alt. Sie besucht die Schule in Maribor. Sie ist schön und klug. Sie spielt Fußball. Das ist ihr Hobby.

Meine Mutter liest Bücher und fährt mit dem Fahrrad. Das ist ihr Hobby.

Mein Vater turnt und fährt mit dem Fahrrad. Dad ist sein Hobby. Im Sommer machen wir immer Gartenpartys und er grillt.

Und ich, ich mag Bücher lesen, tanzen und Tennis spielen. Das sind meine Hobbys.

Tea Korošec, 8. a

DAS BIN ICH

Ich bin Timi Zemljarič. Ich bin dreizehn Jahre alt. Ich besuche die Grundschule Markovci. Ich bin kurzhaarig, Ich bin braunhaarig, Ich habe braune Augen. Ich bin mittelstark. Meine Hobbys sind Fußball spielen, Laufen, Basketball, Musik,... Ich habe keine Haustiere. Ich habe einen Bruder, sein Name ist Thomas. Er geht in die erste Klasse. Ich verstehe mich gut mit ihm.

Tim Zemljarič, 8. b

ÜBER MICH UND MEINER FAMILIE

Ich heiße Larisa Kumer. Ich bin 13 Jahre alt und ich bin am 23.8.2000 geboren. Ich besuche die Grundschule Markovci. Ich bin in der 8. Klasse. Ich bin 163cm gross. Ich habe braune Augen und lange gewellte braune Haare. Ich mag lesen, Filme sehen, Geschichten schreiben, In meiner Freizeit spiele ich Computerspiele oder gehe spazieren mit dem Hund. In meiner Familie sind vier Personen. Ich, meine Eltern und meine Schwester. Meine Eltern heißen Edvard und Valerija. Mein Vater ist 39 Jahre alt und meine Mutter ist 36 Jahre alt. Meine Schwester heisst Edita. Sie ist 7 Jahre alt und sie ist in 2. Klasse. Sie mag Computerspiele. Mein Vater mag die Dinge zu reparieren. Meine Mutter mag im Garten zu arbeiten. Wir haben eine Katze. Er heisst Mac. Er mag schlafen. Wir haben zwei Hunde. Sie heißen Buca und Bora. Bora ist Beagle. Sie spielt gern.

Larisa Kumer, 8. a

LITERARNI KOTIČEK

Sončni zahod

V odsevu iskrivega morja,
se sonce poslavlja.
Beli galebi letijo na jug,
kmet pa na polje hiti po plug.

Kaj, ko to ni odsev iskrivega morja,
kaj če se sonce ne poslavlja?
Moje srce pa vseeno veselo igra,
ker ve, da se sončni zahod v morju smehlja.

TJAŠA LEŠNIK, 8. b

SVOBODA

Svoboda, svoboda, kliče ujetnik,
kliče vojak ali celo junak.
Svobodo si želi, želi,
da temen bojni prostor zapusti.

Svobodo kličejo učenci,
ko jih matematična glava boli.
Svobodo si učitelj želi,
ko učence miri in si dopusta želi.

O svobodi sanjajo vsi,
mladi, stari, vsi, ki jim kaj na duši leži.
Svoboda te na morje tišči,
ti sanjati, fantazirati dovoli.

TJAŠA LEŠNIK, 8. b

Razigran navaden dan

Beli dan
je kot prodan, v domišljiji razigran.

Ponese te v domišljijski svet,
kjer je vse lepo, kjer ptički pojo.

Oče, mama glasna sta,
a meni vseeno je, kaj pravita.
Jaz domišljiji se predam,
čeprav je zunaj čisto navaden dan.

Nika Kociper, 8. a

SANJE

Sanje so nekaj, kar ima vsak izmed nas.
V vseh pa pokažemo svoj pravi obraz.
Ene so tople, druge skrivnostne,
spet tretje posebne in radostne.
Sanje sanjamo ponoči, ali pa kar sredi dneva,
ko sonce prijazno nas z žarki ogreva.
Sanje so lepe in mile,
nekatero se nikoli ne bodo pozabile.
V sanjah nastopajo princeze in principi
škratje in bratje, vile in vilinci.
Včasih je to kakšen pogled,
ki nikakor ne gre v pozabo,
včasih oči so žalostno razprte v daljavo.
Lahko pa te sanje so čisto svoeglave,
z nežnim pogledom razprte v daljave.
So nagajive, morda dobrotljive,
sanje so vse kar si človek zamisli, le nekaj
niso – niso minljive.

Pia Majerič, 7. a

Izgubljena in najdena sreča

Ta zgodba o sreči v nesreči se je zgodila meni in sicer na vajah harmonikarskega orkestra. Dogodek se mi je takrat zdel zelo pretresljiv, žalosten, dandanes pa se mu lahko pošteno nasmejim.

Kot vedno imamo vsako sredo ob 17. uri uro in pol orkestra. Tako sem se tudi eno sredo brez slutenj, da bi se kaj zgodilo, brezskrbno odpravila na orkester. Običajno imamo orkester v dvorani, vendar smo ga takrat imeli v učilnici za nauk ob glasbi. Mape z notami in kovčke s harmonikami smo za nekaj časa pustili na hodniku, da smo lahko v učilnici postavili stole in stojala za note. Svojo harmoniko sem pustila čisto ob vratih in postavila stojalo za naju z Anjo. Ko sem prišla na hodnik po harmoniko, je bilo na kovčku spet cel kup stvari, od jaken do map z notami. Iz jeze sem zgrabila svoj kovček, ko pa naenkrat iz mape z notami prileti telefon. Videti je bil zelo velik in drag. Hitro ga pogledam in vidim vso potrto steklo. V tistem trenutku res nisem vedela, kje se me glava drži. Hitro sem pogledam, če me je kdo videl in telefon hitro dam nazaj med note. To sem naredila zelo hitro, počutila sem se zvito kot lisica. Vsa zardela odidem na stranišče in premišlujem od koga je bil ta telefon. Seveda tega, kar sem naredila, nisem nameravala povedati nikomur. Ko sem prišla iz stranišča, sem si šla po svojo harmoniko, ko pa sem ravno zagledala lvo, ki je po mapi iskala svoj telefon. Takrat mi je bilo še bolj hudo, ko sem videla, da sem mogoče zlomila telefon svoji prijateljici. Ko je našla telefon, sem bila zraven nje in začudeno rekla, kot da ne vem nič o tem: » To pa imaš strti telefon.« Nekaj časa je gledala v telefon, meni pa je srce vedno bolj razbijalo, ko pa je naenkrat rekla: » Ja, že dolgo.« Takrat se mi je odvalil kamen od srca. Bila sem srečna in vesela.

Iz te izkušnje sem se naučila, da četudi sem jezna, ne smem metati stvari oseb, ki so me razjezile in se mi v tistem trenutku zdijo nepomembne, ker se lahko v teh stvareh (notah) skriva pomembna stvar, kot je najstniški zaklad – TELEFON.

Urška Horvat, 7. b

POMLADNA

Zvok in vonj pomladi sta privabila nas na plan.
Plešoče v vetru in soncu se giblje prav vsak dan.
Zbor ptic veselo se opeva,
sonce z žarki nenehno nas ogreva.
Zaljubljeni za roke se držijo,
k svetlemu soncu in naravi hitijo.

Naj veter to pesem ponese na konec sveta,
tam, kjer svet neskončnosti je doma.
Pomladni spevi se razlegajo po dolinah in planjavah,
ljudje se veselijo in plešejo na zabavah.
V vsakem srcu je prav prijetno toplo,
vse je lepo, vse je noro.
Glej, vse brsti in žubori,
ptič spev odpira svoje oči,
cela vas se veseli,
saj sonce stopilo je vse naše skrbi.

Pia Majerič, 7. a

NARAVA KOT ŽIVLJENJE SE NAM ZDI

Zjutraj sonce izza gora hiti,
svoj sij ljudem deli,
svoj sij ljudem deli,
s toplimi žarki predramiti jih želi.

Brez vode tam nekje,
roža oveni,
roža oveni,
tišino in samoto si želi.

Ljudi v življenju podobno se godi,
kot sonce na dan prihiti,
srečo nam deli,
potem kot roža oveni
in več življenja ni.

Špela Vrtačnik, 9. b

DEM GREM

Vem grem, ne vem
kam grem, pa
vendar grem, pa
nič ne povem.

Ko sem skoraj
tam, vem, da
ne vem, da
spet nekam grem.

Grem, grem pa
nekam pridem,
pridem tam
kjer nič ne znam.

Grem, grem pa
vse povem, kam
krem. A zdaj
nihče ne ve, kje sem.

MOJA MAMI

Moja mami ima svetlo rumeno lase, modre oči, solnce
ustnice, majhen nos. Ponavadi pravi: »Slova majin, raje
hlade.« Oči ima črne in ptičje. Ptičji je, ptičji, ptičji,
žalostno, ptičje, žalostno, ptičje. Je zelo športna.
Dela na Rutiški Zdravni Ptičji.

Pravljica o treh »piflarih«

Ta pravljica se dogaja na nenavadni šoli, kjer sta samo dva piflari in eden, ki se vse na pamet uči. Imeli so dva razreda: prva dva dečka sta bila iz razreda poimenovanega a razred, tretji pa ni bil iz razreda poimenovanega b razred. Bili so največji prijatelji. Nekega dne so tudi pisali test slovenščine. Zgodilo se je tako:

Prva dva sta bila še kar lepa, zato sta že imela punco, tretji pa ni bil grd, zato pa je imel samo dekle. Ker so vedno med testi in povsod mislili na njih, so si nekaj izmislili. Prva dva si napišeta »švinglice«, tretji pa si napiše listek z rešitvami. Tako so tudi storili. A škoda, ko je vse zalotila učiteljica. Prva dva sta dobila negativno oceno, tretji pa ena. Vsi so tudi odšli k ravnatelju. Vsi so mu prisegli, da tega ne bodo več počeli. Tisti dan je bila govorilna ura. Prvi dve mami sta bili okarani, češ kako lahko to dopuščati svojima sinova, tretja pa kregana. Tista slaba ocena je prav vsem zelo izstopalo, zato so sklenili, da prva dva ukradeta redovalnico, tretji pa jo vzame. Kar je bilo dogovorjeno, tudi storjeno. Izbrisali so oceno in jo zamenjali za pet. Ko pa sta želela redovalnico prva dva vrniti, tretji pa dati na mesto, kjer jo je vzel, pa se jim je hudo zalomilo. Zalotila jih je učiteljica. Tokrat jih je kaznovala spet še z eno enko. Zdaj je uboge dečke zares izučilo.

Na koncu so vsi trije sprejeli eno pametno odločitev, ki se glasi: ne goljufat! To jo zelo dobro upoštevati v šoli, kot v življenju, saj resnica pride hitro na dan.

Urška Horvat, 7.b

Če bi bila...

Če bi bila,
bi pač bila.
Bila bi deček
tega sveta.

Če bila bi zdravje,
se ljudem bi razdala.
Če bila bi bolezen,
bi v smrt se podala.

Če bila bi ljubezen,
bi bila kot nalezljiva bolezen,
da bi vsi ljudje
za ljubeznijo doleli
in med seboj radi se imeli.

Verzi, ki so mi v pesmi Če bil bi... najbolj všeči:

"Če bil bi veter bi skrbni pregnal."
"Če bil bi papež, kar nerad bi bil, iz budnosti papež bi ostal."
"Če bil bi smrt, bi se pri piči ustrelil."

Špela Vrtačnik, 9.b

SPOMINI NA LANSKE POČITNICE

POLETNI TABOR INOVATIVNIH TEHNOLOGIJ 2013 PIRATI S KAMERO

Končno počitnice! Ni šole, ni ocen, ni učenja, lenuharjenje, spanje, kopanje ... in seveda poletni tabori. Tudi jaz sem se letos udeležila poletnega tabora inovativnih tehnologij v Ljubljani. Tja sva se odpravila z Maticem Šešerkom, saj sva to kot zmagovalca državnega tekmovanja v videomontaži dobila za nagrado. Izbrala sva si delavnico »Pirati s kamero«, v kateri smo se naučili in preskusili v vseh fazah nastanka video izdelka, od ideje do končne montaže. Skupaj s še drugimi »taborniki« iz celotne Slovenije sva preživela šest zanimivih in pestrih dni. Spremljal naju je tudi učitelj Gregor Zmazek kot najin mentor.

V nedeljo, 18. avgusta, smo se dopoldan jaz, Matic in učitelj odpravili s polnimi kovčki na pot proti Ljubljani. Po dolgi poti smo se pripeljali pred dijaški dom Vič, kjer smo šest dni tabora živeli (na srečo ali pa tudi na žalost, nismo spali v šotorih). Še isti dan smo začeli z našo delavnico. Prve dni smo poslušali (včasih samo na eno uho) predavanja, v katerih smo se naučili vse potrebno za nastanek dobrega videa. Ogledali smo si tudi RTV Slovenije. Videli smo studie (tudi studio Tednika in velike studie blue-screna), scene za oddaje, montažo filma in risanke ter obdelavo barve. Ogledali smo si tudi radio in velike glasbene studie, v katerih snemajo glasbo. V živo smo poslušali tudi radijsko oddajo. Videli smo tudi stare rekvizite televizije in radia. Slikala sem se zraven prave velikanske kamere, videla sem, kako uravnavajo zvok in sliko pri oddajah v živo in se veliko novega naučila.

Po izletu smo nadaljevali z delavnico in na vrsti so bile naše ideje. Iz mene so kar padale, vendar je bil čas samo za eno, najboljšo idejo. Po dolgem sklepu, katera je najboljša ideja, smo se jaz, Matic in Luka odločili posneti videospot na pesem Zgodba zase, skupine In&Out. Dobila sem preblisk o zgodbi za videospot in že smo pisali scenarij in ga nato izpopolnili v snemalno knjigo. Vzeli smo snemalno knjigo in opremo za snemanje ter se odpravili na Prešernov trg, kjer je potekalo snemanje. Ker smo na taboru bili samo šest dni in nismo imeli časa na pretek, na žalost nismo mogli izvesti avdicije za igralce, ki bi nastopali v videospotu. Tudi drugi udeleženci tabora v sebi niso videli prihodnjih igralcev, zato sva glavne

vloge igrala jaz in še drugi član naše skupinice, Luka.

In, akcija! Počakaj! Kje pa so baterije? Četudi smo se na predavanju učili, da moramo vedno preveriti, če imamo s sabo baterijo in rezervne baterije, so se naše baterije polnile na fakulteti. Vendar te tehnične težave smo hitro rešili, začelo se je snemanje. Ker sta zraven nas bila dva nadarjena s področja kamere, (Aljaž Bastič in Gregor Zmazek), in smo imeli talentiranega snemalca (Matica Šešerka), je snemanje potekalo super. Imeli smo tudi številne gledalce. Snemanja je bilo za tisti dan konec in izmučeni smo se odpravili na večerjo. Ampak že naslednji dan se je snemanje nadaljevalo v narejenem green-screen studiu ter pred fakulteto. Jupi! Vse scene in »inserte« smo imeli posnete. Začela se je montaža, ki pa se kar ni hotela končati. Montirali smo dolgo v noč in skupina je začela popuščati. Edino jaz in učitelj Gregor sva vztrajala in grobo zmontirala video.

Montaža se je nadaljevala še naslednji – zadnji dan. In uspelo nam je! Zmontirani videospot smo izvozili in pripravljen je bil na premiero. Starši, prijatelji, sorodniki so se že zbirali in sledila je predstavitev naših izdelkov in podelitev priznanj. Na taboru je bilo še petnajst drugih delavnic. Udeleženci vseh delavnic smo se odpravili na zaključno prireditev. Po prireditvi je sledila pogostitev in slovo od vseh novih prijateljev.

Da ne boste mislili, da smo več čas samo delali. Prvi večer smo se z raznimi družabnimi igrami boljše spoznali in si pridobili prijatelje. Dva dneva smo imeli športni turnir (igrali smo odbojko, košarko, nogomet). Naša skupina, imenovali smo se J10, je osvojila drugo mesto. Preizkusili smo se tudi v bowlingu, na fakulteti pa smo imeli tudi kino večer.

V petek, 23. avgusta, pa sva jaz in učitelj spakirala najine stvari in se izmučena odpravila proti domu. Zamikali so naju trojanski krofi in tako sva si vsak enega privoščila, potem pa me je kar zmanjkalo in sem zaspala. Ne spomnim se točno ampak mislim, da sem sanjala o super tednu, ki sem ga preživela v Ljubljani.

Katarina Tement, 9.a

MED POČITNICAMI Z DEDKOM V SRBIJO

Moje počitnice so bile zelo zanimive. bil sem na morju na Hrvaškem, na kratkem potovanju v Srbiji in se igral s prijatelji.

V mesecu avgustu sva se z mojim dedkom, ki je poklicni voznik tovornjaka, zgodaj zjutraj s kamionom odpeljala proti Srbiji. Med potjo do tja sem videl cigansko vas, reko Donavo in veliko zanimivih stvari. Z dedkom sva se veliko pogovarjala in se smejala. Med vožnjo s kamionom sem skozi okno opazoval naravo, ceste, avtomobile

in hiše. Peljala sva se čez Hrvaško. Pozno zvečer sva prispela v Šabac. Tam sva prespala v kabini. Zjutraj sva naložila tovor in se odpeljala nazaj proti Sloveniji. Tovor sva peljala v Celje. Tam sva naložila drug tovor in ga odpeljala v Mursko Soboto. Domov sva prispela naslednji dan.

Ta počitniški dan mi bo za vedno ostal v spominu, saj sem prvič bil v Srbiji.

Tomaž Roškar, 5. A

PUSTOLOVSKI PARK

Tako kot drugi sem tudi jaz preživljala počitnice zelo lepo. Med najlepšimi dnevi pa je bil gotovo ta, ko smo se skupaj z bratanci in sestrično odpravili v Pustolovski park Betnava. Zraven nas so šli tudi starši.

Bratanci in sestrična so prišli k nam že dan prej, ter pri nas tudi prespali. Zjutraj smo se zbudili, se preoblekli, nato pa sami šli kuhat kosila. Vsak je imel svojo zadolžitev, zato je bilo kosilo skuhano zelo hitro, celo sladico smo spekli! Med kuhanjem smo se veliko presmejali ter se neizmerno zabavali. Najedli smo se in počakali, da je prišla domov moja mami. Ker pa vsi nismo prišli v avto, saj nas je bilo kar sedem (sestra Angelika, bratanci Adam, Rok in Luka, sestrična Maja, mami in jaz), smo v Pustolovski park, ki je v Mariboru, odšli z avtobusom. Seveda, pa ni šlo brez težav. Avtobus, ki naj bi nas odpeljal na Ptuj, je prišel 10 min. prej in nam pred nosom odpeljal. Bili smo jezni, nestrpni, saj smo mislili, da je naš izlet „šel po gobe.“ Še dobro pa, da imamo sorodnike tudi v Borovcih, tako, da nas je nekatere odpeljal moj stric, drugi pa so šli z mojo mamico. Oddahnili smo si in se napotili na naš izlet. Na Ptuju smo le ujeli avtobus, ter se z njim odpeljali v Maribor. Tam smo čakali, saj smo morali prestopiti iz enega na drug avtobus. To čakanje se je zelo zavleklo, tako da smo mislili, da nam je tudi ta avtobus odšel. Zopet smo postali nestrpni, vendar nas je hitro minilo, kajti prišel je avtobus proti pustolovskemu parku. Ko smo prišli do pustolovskega parka, mi je srce začelo razbijati čedalje bolj hitro. Videla sem ljudi, ki so hodili po poteh, ki so

bile 3, 4 ali celo 5 m nad tlemi. Čeprav sem vedela, da se mi ne more nič zgoditi, je bil občutek, da lahko padeš in si kaj narediš zelo, zelo velik. Po celotni progi so narejene vrvi, na sebi pa imaš opremo, s katero se pripneš na te vrvi, da ne padeš. Prva proga mi je bila, čeprav je bila najlažja, najtežja, kajti nisi še bil navajen se pripenjati s to opremo na te vrvi. Vsi skupaj smo si vzeli počitek, razen bratranca Luka. Ni hotel oditi, ne da bi šel na najtežjo progo, na kateri moraš biti star vsaj 16 let. Navijali smo za njega, ga spodbujali. Adrenalin nam je vsem narastel, saj je skoraj obtičal na progi. Zelo dolgo smo bili tam, nato pa smo postali lačni. Skupaj s teto, botro in mamico, smo odšli v McDonalds, kamor smo vsi hoteli iti. Bili smo izmučeni, veseli, zaspani, tako da je med potjo redkokdaj kdo kakšno rekel. Iz Maribora smo se peljali z dvema avtoma, štirje smo se peljali zraven tete, Adam, Rok in mami pa zraven botre. Prišlo pa je do nesporazuma. Mami je mislila, da bomo mi odšli domov s teto, zato se nam je skoraj odpeljala. Luka, ki trenira nogomet in hodi v športno gimnazijo, pa se ni dal, tekel je tako hitro, da je za las ujel avto, s katerim se je mami odpeljala domov skoraj brez nas. Še vedno smo imeli hrano v naših želodcih, tako da nam je po teku za mamico bilo vsem slabo.

Na koncu se je le vse dobro izteklo, čeprav z zapleti. To je bil nepozaben dan med mojimi prečudovitimi počitnicami.

Anamarija Lajh, 7. B

MOJE PRVOMAJSKE POČITNICE

25. 4. je bil dan, ko smo vsi komaj čakali, vedoč, da gremo npr. v Pariz, London, na morje, k babici, k sorodnikom. Nekateri npr. Ajda pa so komaj čakali, da sošolcem in sošolkam ter učiteljici pomahajo z Eifflovega stolpa v Parizu. Jaz sem komaj čakala, da me za šest dni obišče sestrična. Tako so se začele devetdnevne prvomajske počitnice.

V petek, ko sem prišla iz šole, sem naredila domačo nalogo, se igrala z bratcem in zajčkom ter si spakirala. V soboto sem bila opoldne doma, potem pa smo šli k babici na Formin. Ko sva se s sestrično zagledali sva najprej debelo pogledali, misleč, joj, kako si se spremenila. Zatem sva kar skočili druga drugi v objem. Ta dan smo z bratcem Ožbejem počeli lumparije. Na Forminu imamo tudi zajčke, ki so se skotili dan pred veliko nočjo. S sestrično Nikolino sva tudi določili, da ima vsak zajček enega lastnika in, da ima vsak otrok dva zajčka. Ker se jih je skotilo sedem, sva se z Ožbejem odločila, da bo Nikolina prejela še sedmega zajčka, če pa je še kakšen več, bom tistega imela jaz. Ožbejeva je namreč že mami zajčkov. Tudi v Sobotincih imamo enega zajčka. Poskušali sva najbolj kar je možno zabavati sebe, drugo in še koga zraven. V nedeljo sem jaz šla k maši v Markovce, sestrična pa je ostala pri babici. Čez dan sva pomagali babici, zvečer pa sva gledali oddajo Znan obraz ima svoj glas. Najbolj nama je bila vseh Daša Gradišek, ki je oponašala svojo mamo, Tanjo Ribič.

To skladbo sva še tisti dan znali do polovice. Naslednji dan sva se to skladbo z naslovom Zbudi se naučili do konca. Takrat sva tudi pomagali babici v kuhinji. V torek sva hoteli imeti nastop, pa sva ga zaradi prevelike treme prestavili na sredo. Po kosilu smo se odpravili na Hrvaško v Krapino. Tam je muzej, v katerem smo vedeli praljudi, njihove lobanje, tudi iz česa je nastal človek, kako je nastala zemlja ... Ogledali smo si tudi filmček, ki govori o pračloveku in o njegovem življenju. V sredo smo delali na vrtu. Glede nastopa sem ugotovila, da ga ne bo videlo nekaj znancev, zato sva nastop prestavili na četrtek. Ponoči je bila tudi nevihta. V četrtek smo šli v Trakoščan. Hodili smo 5 km okoli jezera. Ko smo prišli nazaj je bilo kosilo. Ko so prišli vsi gledalci v sobo, sva odlično izpeljali nastop. Zatem sva še Tini Maze zapeli rojstnodnevno pesmico ker je 2.5. dopolnila 31 let. Nato sva se poslovili in sestrična Nikolina je odšla nazaj v Maribor. Ostala sem sama. Komaj sem čakala, da bodo spet tisti časi, ko se bo vrnila na Formin. Soboto sem preživela že bolj veselo. V nedeljo smo ponovno šli v Trakoščan. Tokrat smo si ogledali še grad. V njem je muzej. Tam so sobe graščakov, kuhinja, orožnica ...

V petek sem ugotovila, da je sestrična odšla dan prehitro, saj lahko zajčke božamo že od petka. V vseh muzejih mi je bilo zelo všeč. Rada bi še doživela takšne počitnice.

Lea Roškar, 4. b

URŠKA IN POVODNI MOŽ

Urška je s Povodnim možem priplesala vse do roba Ljubljane. Takrat so jo zalili velikanski valovi mrzle vode in jo povsem preplavili. Na vso moč je brcala z nogami in se trudila priti na površje, vendar bolj kot je brcala, hladneje je postajalo in v paniki je spoznala, da jo k tlom vleče premočno okrašena, težka plesna obleka. Počasi ji je zmanjkovalo zraka in nehala se je truditi – obupala je. Kmalu se ji je zavrtelo in pustila je, da jo pogoltna tema.

Urška se je zbudila v krasni sobi, kjer se je vse bleščalo od beline in čistosti. Ni se prav dobro spominjala, kaj se ji je zgodilo, razen ledeno mrzle vode. Urška je stopila do okna in na svoje veliko začudenje zagledala jato rib, tik pred njenim nosom! Spoznala je, da je pod vodo, vendar je v zelo kratkem času ugotovila, da v beli sobi lahko diha, saj je bila slednja polna zraka in ne vode. Nekaj ur pozneje je k njej prišel Povodni mož in ji povedal, da je sedaj v podvodnem kraljestvu in da bo tam tudi ostala – brez vsakršnega ugovaranja. Povedal ji je tudi, da jo bo spustil iz sobe, ko bo postala bolj dobrosrčna in poštena. Nato je odšel in zaprepadeno Urško pustil samo. Urški ni prav nič prijalo biti zaprta in je ves dan kričala in razbijala po stenah, dokler se ni izmučena v solzah

zgrudila po tleh in zaspala. Naslednji dan je spoznala, da je v življenju delala hude napake in je prizadela ljudi, ki so jo imeli radi. Sklenila je, da bo postala najprijaznejše dekle pod soncem. In res! Že čez teden dni imamo tukaj povsem drugačno Urško. Sedaj je dobrosrčna, poštena in prijazna, še vedno razposajena, vendar v dobrem smislu. Končno se je po tednu samote spet pojavil Povodni mož. Pohvalil je njen trud in voljo, ter odločil, da ima res dobro srce.

Dal ji je piti zlato pijačo, poznano tudi, kot Elikzir morja. Urška se je spremenila v pisano morskoro deklčo. Dobila je pravi ribji rep in škrge. Sedaj je lahko svobodno plavala, po vseh vodah tega sveta. Zнала je občudovati in spoštovati že najmanjše stvari. Poročila se je s Povodnim možem in živela dolgo, srečno in dobro življenje.

In kaj je nauk te zgodbe? Vsi delamo napake. Vendar je prav, da jih spoznamo in se jih trudimo popraviti. Mogoče se bo še vse dobro izteklo – saj veste, življenje je nepredvidljivo.

LARISA KUMER, 8. A

POČITNICE, POGREŠAM VAS ...

Kot vsako leto smo tudi letos zelo težko čakali počitnice. Med temi sem bila tudi sama. Šolsko leto sem kar uspešno zaključila, zato sem bila na koncu precej izmučena.

Prve dni počitnic sem zjutraj zelo dugo spala. Nato je sledil zajtrk, televizija, računalnik ... Prvo večje pričakovanje je bil dopust z babico in dedkom na morju. Bila je sobota, zelo zgodaj zjutraj. Babica me je zbudila, saj sem noč pred odhodom prespala pri njej. Tisto jutro sem vstala z veseljem, čeprav jutranjega vstajanja sploh ne maram. Usedli smo v avto in se odpeljali na pot v Biograd. Moram priznati, da sem velik del poti prespala. Zbudila sem se šele takrat, ko sem čez okno že videla morje in ga že vonjala. Sledilo je sedem dni lenarjenja. Pozno vstajanje, zajtrk po želji, kopanje v morju, zvečer pa seveda urejanje in sprehod po mestu z babico. V Biogradu imajo najboljši sladoled pri »Blandoni«.

Če je že kdo bil v Biogradu, lahko to potrdi. Proti koncu pa sem že začela pogrešati dom. Doma so me nestrpno pričakovali, med njimi je bila tudi psička Biba. Doma je spet sledilo malo lenarjenja in osvežitve v bazenu. V začetku avgusta pa sem spet odrinila v Biograd, tokrat z družino. Razvajanje je tokrat trajalo deset dni. Dnevni red je bil zelo podoben prvega dopustu z babico, zato se ne bom ponavljala, sladoled pa je bil spet odličan. Deset dni je hitro minilo, zato sem se hitro znašla doma. Začela sem si pripravljati stvari za šolo ter začela odštevati dni do drugega septembra.

Spet sem se znašla v šoli. Vsako jutro, ko moram zgodaj vstati si rečem: »POČITNICE, POGREŠAM VAS!«

Polona Rojko, 8. a

PRVOMAJSKE POČITNICE

Jaz sem preživela počitnice doma in v toplicah.

V toplicah sem se zelo zabavala s plavanjem. Plavala sem v dolgih in kratkih bazenih in vozila sem se po toboganu. Ko smo šli domov, sem bila zelo utrujena. Drugi dan sem se igrala, plezala sem tudi po drevesu in bila sem tudi na trampolinu. Zvečer pa sem se odpravila na gasilske vaje. V soboto sem se spet igrala.

Imela sem tudi obisk. Prišla je moja soseda in sva se skupaj igrali na trampolinu ter se pogovarjali. Drugi dan je spet prišla k meni moja soseda Zala in sva se igrali. Takšne so bile moje prvomajske počitnice.

Nina Krošelj 2.B

UNIFORME V ŠOLI

Za ali proti?

Konkretno vprašanje, ki zahteva konkreten odgovor brez ovinkarjenja. V tem članku bom skušala pojasniti čim več argumentov tako za kot proti uniformam. Ne bom vam solila pameti ali vas na silo prepričevala o dobri ali slabi strani uniform. Rada bi pomagala vsem, ki se še niso odločili o svojem mnenju in dala tistim, ki so se že odločili, vedeti, na kateri strani stojijo.

Prosila bi, da si vsi ljudje preberejo cel članek, tudi če jih zanimajo le argumenti za ali proti. Za vse starše: Ne pozabite, da bodo vaši otroci uniformo mogli nositi, ne glede na njihove želje. Sedaj imate možnost, da otrokom pomagate, premislite in se odločite pravilno. Za vse učence: Uniforme ne boste nosili le leto ali teden šolanja. Nosili jo boste celo osnovno in srednjo šolo. To je resna stvar in potrebno se je odločiti pravilno, saj država kasnejših reklamacij ne bo upoštevala.

Uniforme bi izbrisale obstoječe in vedno bolj vidne socialne razlike v materialnem statusu družin, kakršne se kažejo na nivoju oblačenja otrok

"Šolske uniforme ne more nihče doma sešiti, to bodo dizajnerske obleke in samo še ena položnica več za starše." Preprečitev nezdrave tekmovalnosti tipa "ti pa nisi v trendu"? "Spet gre za eno brisanje razlik, za katero se žene nekaj pretirano zagnanih učiteljic in seveda staršev. Na nek način enaka zgodba in iz enakega razloga se je dogajala z uvedbo opisnega ocenjevanja v šoli. Da ne bi otroci že v prvih razredih tekmovali in bili zato nesrečni, naj bodo torej vsi enaki. In kaj imamo zdaj? Starši nimajo pojma, koliko njihov otrok zna in ve. Dobijo bogate opise, ki se jih ne da prevesti v ocene. Ko pridejo ocene, pa dobijo starši in otroci "bum" po glavi. Ker tudi otroci nimajo informacije, ne vedo, kaj je odlično, kaj ni dobro, ker je kar vse "v redu". In če otrok ne ve, kaj sploh izboljšati, je zadovoljen s tistim, kar je. Pri otrocih pa je zdrava tekmovalnost nekaj normalnega, živega ... Nezdravo je, če hočete imeti vse enake. A tudi enako počesane, če bodo že enako oblečeni? Zdaj se zdi, da enako kot pri opisnem ocenjevanju nekdo žene stvar naprej, ampak spet z napačnega stališča: zmanjšajmo razlike, dajmo jih skriti. Morajo biti razlike in prav nobena družba ni tako bogata, da jih ne bi bilo. Vedno so bile in vedno bodo. Pri vrednotah nam škripajo stvari. Normalno in zdravo je, da lahko otroci izražajo individualnost tudi z načinom, kako se oblačijo, kako se urejajo. V mejah normale seveda, kar pa je stvar vrednot in pravil, ki jih moramo otrokom privzgojiti. Ali lahko pride dekle v mrežastih nogavicah in visokih petah v šolo? Lahko, če hodi v šolo za modno oblikovanje v Ljubljani, bi pa bilo najbrž smešno, če bi takšna prišla v našo šolo v Markovcih.

Ali bi z uniformami res rešili problem razlik med otroki iz različnih socialnih okolij?

Razlike se pokažejo, ko si nekateri sredi leta privoščijo križarjenje, počitnice v eksotičnih krajih, drugi pa septembra povejo, da so bili na počitnicah tri dni pri babici v Halozah ali pa so se celo šli enkrat kopat v Čateške toplice. Pa takrat, ko je treba plačati avtobus in vstopnico za ogled gledališke predstave, pa ko ... eh, tega je veliko.

Šolske uniforme ne bi spremenile ničesar. Še vedno bi se gmotno premoženje videlo pri drugih stvareh – pri nahrbtnikih, obutvi, frizuri ... Sploh pa skrb za to ni potrebna. Jaz in moji znanci pri človeku nikoli ne gledamo na znamko njegovih oblačil. Res je, da hitro opazimo drago ali znano znamko, vendar to pri prijateljstvu ne igra nobene vloge. Sama osebno dam veliko več na človekovo inteligenco in prijaznost. In tega šolske uniforme ne morejo popraviti.

Šola ni okolje, v katerem bi otroci morali ali celo smeli izstopati z oblačenjem – kakorkoli, v dobrem ali slabem. Šola joča se populacija naj ve, da se v šoli ne more in ne sme enako obnašati kot doma in drugod v prostem času

Predpisa, ki bi določal način oblačenja v šolah, pri nas ni in na nobeni javni šoli ni predpisano, katera oblačila morajo imeti učenci v šoli. Imamo pa pravila na ravni kodeksov, kaj je primerno in kaj ne. Seveda je važno, da hodimo v šolo čisti, da nismo raztrgani in podobno. Za to vse poskrbijo naši dragi straši. Edina šola v Sloveniji, ki zahteva uniforme, je British International School of Ljubljana.

Vsi vemo, kako se je treba obleči za šolo. Vsem tudi ne pristojijo vsi stili oblačenja, to je stvar posameznika. Rek: obleka naredi človeka vsekakor drži. Posamezniku da značaj in pove nekaj o njem – bodisi o njegovem razpoloženju ali pa značaju. Nikakor pa mu ne da položaja ali prednosti. Ne živimo v starih časih – živimo v enaindvajsetem stoletju. Sploh pa veste, zakaj so včasih nosili uniforme? Da so tiste revne (uniformirane) ločili od tistih bogatejših (normalno oblečenih). Nekatere učiteljice in vzgojiteljice se pritožujejo tudi zaradi odkritih kolkov, pljuč in razkazovanju popka. To ni problem šole – to je problem, ki bi ga morali reševati starši. Konec koncev so otroci njihova odgovornost (sploh pa so taki primeri na naši šoli redki).

Glede na masovnost produkcije komplet ne bi smel in/ali mogel stati več kot običajna oblačila nižjega cenovnega razreda, tako da starši ne bi bili obremenjeni bolj kot zdaj

Obremenjeni bi bili popolnoma enako, če ne še bolj. Otroci bomo kljub vsemu še vedno strmeli k boljšim modnim znamkam – ki jih bomo nosili izven šole. Pripeljalo pa bi tudi do tega: »Ker nosim šolsko uniformo, mi starši ne rabijo kupovati toliko oblačil. Kar pomeni, da si lahko privoščim veliko dražje športne copate...« Uniforma ne bi spremenila ničesar in po letu dni bi jo vsi zagotovo nosili z odporom. Zaradi česar bi začeli sovražiti šolo in vse povezano z njo, kar bi pripeljalo do padca učnega uspeha in depresije.

Z zagotovljenim trgom, velikim približno četrto milijona "kupcev" — kolikor je v Sloveniji osnovnošolcev in dijakov —, bi lahko v tekstilni industriji doživeli pravi preporod

Razlike med otroki se ne kažejo z obleko, danes se da pomanjkanje denarja v družini z izvirnim načinom oblačenja fino skriti. Največje razlike se pokažejo, ko je treba plačati šolo v naravi. Pa še to: Bi imeli vsi enotne uniforme? Material? Kdo bi jih krojil? Šival? Bi si šole omislile svojega oblikovalca? Kdo bi to plačal? Spet starši? Šola sama? Kdo bi spet rad zaslužil na račun šole?

Uniforme preprečujejo, da imamo doma najstnika, ki zjutraj porabi eno uro, preden se odloči za primerno obleko

Je slabo, če hočeš biti urejen? Vsak se v svojih oblačilih rad lepo in udobno počuti. Konec koncev v šoli preživimo polovico dneva. Ta točka je popolnoma neumen razlog za uvedbo uniform. Saj tudi televizijske voditeljke, politike in predsednike popravljajo maskerji in kostumografi – je to slabo?

Uniforme učijo otroke, da se morajo vsi podrediti istim standardom

Vsi smo posebni. To se kaže vsepovsod, tudi pri oblačenju. Po ustavi Republike Slovenije imamo pravico do svobodne izbire oblačil, saj uniforme preprečujejo izražanje posameznika.

Torej, mi, učenci OŠ Markovci, smo proti uniformam. S svojo obleko želimo izražati svojo individualnost. Poznamo vrednote in se znamo tudi primerno oblačiti tako kot naši učitelji.

Larisa Kumer, 8. A

UČITELJI NA MODNI PISTI

Učenke 8. razredov smo raziskovale obleko učitelja in kako se je ta skozi čas spreminjala. Za raziskovalno nalogo z naslovom Učitelj na modni pisti pod vodstvom mentorice Aleksandre Čeh smo se odločile zato, ker že od začetka šolanja spremljamo različne učiteljice, jih opazujemo, kako se oblačijo in se o tem tudi velikokrat pogovarjamo s sošolci. V nalogi smo predstavile zgodovinski pregled oblačenja učiteljev vse od leta 1900 naprej. Odločile smo se tudi za praktični del naloge, v katerem smo se pogovarjale s štirimi učiteljicami in tako pridobile zanimive podrobnosti o tem, kako so se oblačili učitelji nekoč na naši šoli. S pomočjo fotografij na spletu in v domačih predalih smo lahko povezale teorijo s prakso in tako potrdile dejstvo, da je učitelj res na modni pisti in nekatera neizpodbitna dejstva o oblačenju učiteljev zadnjih 100 let.

Danes se učitelji oblačijo povsem sproščeno. Pred 100 leti si niso nikakor mogli zamišljati, da bodo v prihodnje učitelji prihajali na delovno mesto v kavbojkah.

Poglejmo, kaj nam je zaupala učiteljica Marija Petek. Kako se je oblačila nekoč?

Gospa Marija Petek se je rodila leta 1955. Poučevati je začela leta 1976 na OŠ Markovci. Je učiteljica matematike.

Gospa učiteljica Petek nam je povedala, da je bil njen obvezni kos garderobe halja, saj si je tako zavarovala obleko pred ostanki krede. Halja je bila v začetku bordo rdeče barve in iz debelejšega blaga. V začetku 80. let so vsi učitelji dobili takšne halje, učitelji športne vzgoje pa trenerko in športne copate. Kasneje je sama hodila v Rogaško Slatino, kjer si je kupovala halje različnih barv od zelene do modre tanjšega materiala. Učiteljica nam je tudi povedala, da je haljo nosila vse do leta 2012, dokler ni dobila bele table in flomastrov. Haljo so nosili učitelji predvsem zato, da bi zaščitili svoja spodnja oblačila, saj je bila obleka narejena iz blaga, ki ga nisi mogel doma sam oprati, ampak si moral svojo obleko odnesti v čistilnico, ki pa je bila v tistem času precej draga. Pod haljo je vedno in še danes nosi daljša krila. Hlače je oblekla le ob kakšnem športnem dnevu. To je bilo nezapisano pravilo. Zelo rada se je tudi oblačila v različne kostime, poleti bolj pisanih barv. Spodaj pa je imela oblečeno kakšno bluzo ali pa majico. Bluze s

kratкими rokavi so morale vedno segati nekje do komolcev. Ostalo je bilo nemoralno. V razredu ni bila pretirano našminkana, uporabljala je le temno rdečo šminko, ki je bila v tistem času modni hit. Za svečane priložnosti so se učiteljice prav posebej uredile. Prišle so z novo pričesko in tudi naličile so se. Pri vprašanju, kakšne čevlje je nosila, nas je prav prijetno presenetila. Ni nosila čevljev z nizko peto, ampak zelo visoke pete in čevlji so bili zelo vpadljivih barv. Spominja se, da si je na Češkem, ko so bili na izletu, kupila živo rdeče sandale s širokim pluto podplatom. Za današnje mlade učiteljice meni, da so precej svobodne. Morale bi bolj paziti, kaj imajo oblečeno v šolo. Pravi, da bi se morale izogibati zelo ozkim hlačam z nizkim pasom, prekratkim krilom in prevelikim dekoltejem.

Kako pa se oblačimo danes mi mladi, kaj je in? Fantje in punce na naši šoli se radi oblačimo lepo in modno. Ne oblačimo se vedno po najnovejši modi kot znane manekenke in slavne osebe, saj nam je pomembno, kako se v obleki počutimo. Radi smo sproščeni in uživamo v udobnih oblačilih. Vse je odvisno od stila posameznika. Oblačenje je odvisno tudi od letnih časov.

ZIMA

Po zimi se radi oblačimo v plašče, nosimo različne volnene šale ter pletene puloverje.

POMLAD

Spomladi rade nosimo krila, obleke, spomladanske majčke, sakoje, pisane pajkice, čipkaste majice ...

POLETJE

Poleti rade nosimo kratke hlače, poletne majčke, kiklice, spete lase ...

JESEN

Jeseni rade nosimo jeans jaknice, srajčke, pisane majice, klobuke ...

KOTIČEK

Tako so bili oblečeni učitelji v začetku 20. stoletja. Obvezen del je bila bela srajca in temna obleka.

Učiteljica pa je nosila do gležnjev segajočo obleko.

ZIMA

POMLAD

POLETJE

JESEN

9. RAZRED

ŠOLSKO LETO 2013 / 14